

Publicatieblad

van de Europese Unie

C 45

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

63e jaargang
10 februari 2020

Inhoud

IV Informatie

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2020/C 45/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het Publicatieblad van de Europese Unie	1
2020/C 45/02	Besluit van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 26 november 2019 inzake de toegang van het publiek tot documenten die door het Hof van Justitie van de Europese Unie worden gehouden in de uitoefening van zijn administratieve taken	2

V Bekendmakingen

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2020/C 45/03	Zaak C-211/17: Beschikking van het Hof (Eerste kamer) van 24 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curtea de Apel Bacău - Roemenië) – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu (Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Consumentenbescherming – Richtlijn 93/13/EEG – Oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten – Voorlopige koopovereenkomst opgesteld door een vastgoedontwikkelaar en geauthentiseerd door een notaris – Artikel 3, lid 2, en artikel 4, lid 1 – Bewijs dat over de bedingen onderhandeld is – Vermoeden – Ondertekening van de overeenkomst door de consument – Artikel 3, lid 3 – Bijlage, punt 1, onder d) tot en met f) en onder i) – Uitdrukkelijk ontbindend beding – Boetebeding – Oneerlijk karakter – Artikelen 6 en 7 – Mogelijkheid voor de nationale rechter om het als oneerlijk aangemerkte beding te wijzigen)	8
--------------	--	---

NL

2020/C 45/04	Gevoegde zaken C-540/17 en C-541/17: Beschikking van het Hof (Tiende kamer) van 13 november 2019 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht - Duitsland) – Bondsrepubliek Duitsland/Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17) (Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming – Richtlijn 2013/29/EU – Artikel 33, lid 2, onder a) – Afwijzing door de autoriteiten van een lidstaat van een asielerzoek als niet-ontvankelijk op grond van het feit dat de vluchtelingenstatus eerder in een andere lidstaat is toegekend – Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Reëel en bewezen risico van onmenselijke of vernederende behandeling – Levensomstandigheden van de personen met een vluchtelingenstatus in die andere lidstaat).....	9
2020/C 45/05	Gevoegde zaken C-439/18 en C-472/18: Beschikking van het Hof (Zevende kamer) van 15 oktober 2019 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia - Spanje) – OH (C-439/18), ER (C-472/18)/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) (Prejudiciële verwijzing – Sociale politiek – Richtlijn 97/81/EG – Raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid – Clausule 4 – Mannelijke en vrouwelijke werknemers – Beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep – Richtlijn 2006/54/EG – Artikel 14, lid 1 – Werknemer in verticale cyclische deeltijdarbeid – Erkenning van anciënniteit – Berekeningswijze van de driejaarlijkse anciënniteitstoelage – Uitsluiting van niet-gewerkte tijdsvakken).....	10
2020/C 45/06	Zaak C-552/18: Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 20 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato - Italië) – Indaco Service Soc. coop. sociale, handelend in eigen naam en als gemachtigde van Coop. sociale il Melograno/Ufficio Territoriale del Governo Taranto (Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Overheidsopdrachten – Richtlijn 2014/24/EU – Artikel 57, lid 4, onder c) en g) – Plaatsen van overheidsopdrachten voor diensten – Facultatieve uitsluitingsgronden – Ernstige beroepsfout – In twijfel trekken van de integriteit van de ondernemer – Eerdere overeenkomst – Uitvoering – Gebreken – Beëindiging – Beroep in rechte – Beoordeling van de niet-nakoming van de overeenkomst door de aanbestedende dienst – Verhinderende tot het einde van de gerechtelijke procedure).....	10
2020/C 45/07	Zaak C-756/18: Beschikking van het Hof (Achtste kamer) van 24 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de tribunal d'instance Aulnay-sous-Bois - Frankrijk) – LC, MD/easyJet Airline Co. Ltd (Prejudiciële verwijzing – Reglement voor de procesvoering van het Hof – Artikel 99 – Luchtvervoer – Verordening (EG) nr. 261/2004 – Langdurige vertraging van vluchten – Recht van passagiers op compensatie – Bewijs van aanwezigheid van de passagier bij de incheckbalie – Boeking die is bevestigd door de luchtvaartmaatschappij).....	11
2020/C 45/08	Zaak C-292/19: Beschikking van het Hof (Zesde kamer) van 24 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Hongarije) – PORR Építési Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Maatstaf van heffing – Verlaging – Richtlijn 2006/112/EG – Artikel 90 – Beginsel van fiscale neutraliteit – Schuldvordering die ten gevolge van een faillissementsprocedure oninbaar geworden is).....	12
2020/C 45/09	Zaak C-486/19: Beschikking van het Hof (Tiende kamer) van 19 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein oikeus - Finland) – Strafzaak tegen A, B (Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Staatssteun – Belasting op snoepgoed, ijs en frisdranken – Vrijstelling voor soortgelijke producten die staatssteun kunnen vormen in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU – Bevoegdheid om een strafrechtelijke sanctie op te leggen voor het niet nakomen van verplichtingen met betrekking tot deze belasting).....	13
2020/C 45/10	Zaak C-713/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 24 september 2019 door Ramón Guiral Broto tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 juli 2019 in zaak T-772/17, Café del Mar e.a./EUIPO – Guiral Broto (C del M)	13
2020/C 45/11	Zaak C-714/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 24 september 2019 door Ramón Guiral Broto tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 juli 2019 in zaak T-773/17, Café del Mar e.a./EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar).....	14

2020/C 45/12	Zaak C-715/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 24 september 2019 door Ramón Guiral Broto tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 juli 2019 in zaak T-774/17, Café del Mar e.a./EUIPO - Guiral Broto (C del M)	14
2020/C 45/13	Zaak C-759/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Gera (Duitsland) op 16 oktober 2019 – PG/Volkswagen AG	15
2020/C 45/14	Zaak C-786/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Köln (Duitsland) op 23 oktober 2019 – The North of England P & I Association Ltd., ook als rechtsopvolger van Marine Shipping Mutual Insurance Company/Bundeszentralamt für Steuern	16
2020/C 45/15	Zaak C-793/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 29 oktober 2019 – Bondsrepubliek Duitsland/SpaceNet AG	16
2020/C 45/16	Zaak C-794/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 29 oktober 2019 – Bondsrepubliek Duitsland/Telekom Deutschland GmbH	18
2020/C 45/17	Zaak C-802/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 31 oktober 2019 – Firma Z/Finanzamt Y	20
2020/C 45/18	Zaak C-804/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op 31 oktober 2019 – BU/Markt24 GmbH	21
2020/C 45/19	Zaak C-808/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Gera (Duitsland) op 4 november 2019 – DS/Volkswagen AG	22
2020/C 45/20	Zaak C-809/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Gera (Duitsland) op 4 november 2019 – ER/Volkswagen AG	23
2020/C 45/21	Zaak C-816/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op 5 november 2019 – QF/Germanwings GmbH	24
2020/C 45/22	Zaak C-827/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Provincial de Pontevedra (Spanje) op 13 november 2019 – D.A.T.A. e.a./Ryanair D.A.C.	25
2020/C 45/23	Zaak C-841/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social no 41 de Madrid (Spanje) op 20 november 2019 – JL/Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)	25
2020/C 45/24	Zaak C-842/19: Beroep ingesteld op 19 november 2019 – Europese Commissie/Koninkrijk België	26
2020/C 45/25	Zaak C-872/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 28 november 2019 door de Bolivariaanse Republiek Venezuela tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer – uitgebreid) van 20 september 2019 in zaak T-65/18, Venezuela/Raad	27
2020/C 45/26	Zaak C-874/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 28 november 2019 door Aeris Invest Sàrl tegen de beschikking van het Gerecht (Achtste kamer) van 10 oktober 2019 in zaak T-599/18, Aeris Invest/GAR	28

2020/C 45/27	Zaak C-883/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 3 december 2019 door HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer – uitgebreid) van 24 september 2019 in zaak T-105/17, HSBC Holdings plc e.a./Commissie.	29
2020/C 45/28	Zaak C-885/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 4 december 2019 door Fiat Chrysler Finance Europe tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer – uitgebreid) van 24 september 2019 in de gevoegde zaken T-755/15 en T-759/15, Luxembourg en Fiat Chrysler Finance Europe/Commissie.	30
2020/C 45/29	Zaak C-888/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 4 december 2019 door GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 24 september 2019 in zaak T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Commissie.	31
2020/C 45/30	Zaak C-891/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 4 december 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 24 september 2019 in zaak T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube/Commissie.	32
2020/C 45/31	Zaak C-897/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovni sud (Kroatië) op 5 december 2019 – Russische Federatie.	33
2020/C 45/32	Zaak C-735/18: Beschikking van de president van het Hof van 21 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Justice de paix du troisième canton de Charleroi - België) – IZ/Ryanair DAC.	34
2020/C 45/33	Zaak C-281/19: Beschikking van de president van het Hof van 18 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal administratif de Paris - Frankrijk) – XS/Recteur de l'académie de Paris.	34
2020/C 45/34	Zaak C-395/19: Beschikking van de president van het Hof van 26 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de tribunal d'instance de Nice - Frankrijk) – VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd.	34
Gerecht		
2020/C 45/35	Zaak T-749/19: Beroep ingesteld op 1 november 2019 – John Wood Group e.a./Commissie.	35
2020/C 45/36	Zaak T-762/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Rio Tinto European Holdings e.a./Commissie.	36
2020/C 45/37	Zaak T-763/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Ultra Electronics Holdings e.a./Commissie.	38
2020/C 45/38	Zaak T-764/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Keller Holdings/Commissie.	40
2020/C 45/39	Zaak T-765/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Genus Investments/Commissie.	41
2020/C 45/40	Zaak T-766/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Just Eat Holding Ltd/Commissie.	43
2020/C 45/41	Zaak T-767/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Markit Group/Commissie.	45
2020/C 45/42	Zaak T-768/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Elementis Holdings Ltd/Commissie.	46
2020/C 45/43	Zaak T-769/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Informa e.a./Commissie.	48

2020/C 45/44	Zaak T-770/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Merlin UK Finco 1 e.a./Commissie.....	50
2020/C 45/45	Zaak T-771/19: Beroep ingesteld op 11 november 2019 – Experian Finance 2012/Commissie	51
2020/C 45/46	Zaak T-772/19: Beroep ingesteld op 11 november 2019 – William Grant & Sons en William Grant & Sons Investments/Commissie.....	53
2020/C 45/47	Zaak T-773/19: Beroep ingesteld op 11 november 2019 – BAE Systems/Commissie.....	54
2020/C 45/48	Zaak T-774/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – FA Sub 3 Ltd/Commissie	55
2020/C 45/49	Zaak T-775/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Sheldon en Kingfisher International/Commissie	57
2020/C 45/50	Zaak T-776/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – JIB Overseas/Commissie.....	59
2020/C 45/51	Zaak T-778/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – RDI Reit/Commissie	60
2020/C 45/52	Zaak T-779/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Ashtead Financing Ltd/Commissie	62
2020/C 45/53	Zaak T-780/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Smith & Nephew USD en Smith & Nephew USD One/Commissie.....	64
2020/C 45/54	Zaak T-781/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Rigid Plastic Containers Finance en RPC Pisces Holdings/Commissie	65
2020/C 45/55	Zaak T-782/19: Beroep ingesteld op 8 november 2019 – St Schrader Holding Company UK/Commissie.....	67
2020/C 45/56	Zaak T-783/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Royal Mail Investments/Commissie.....	69
2020/C 45/57	Zaak T-784/19: Beroep ingesteld op 12 november 2019 – William Hill en William Hill Organization/Commissie .	70
2020/C 45/58	Zaak T-785/19: Beroep ingesteld op 13 november 2019 – Anglo American International/Commissie.....	72
2020/C 45/59	Zaak T-786/19: Beroep ingesteld op 13 november 2019 – Simfer Jersey/Commissie	73
2020/C 45/60	Zaak T-787/19: Beroep ingesteld op 13 november 2019 – The Saga Group e.a./Commissie.....	75
2020/C 45/61	Zaak T-789/19: Beroep ingesteld op 14 november 2019 – Moerenhout e.a./Commissie.....	76
2020/C 45/62	Zaak T-798/19: Beroep ingesteld op 18 november 2019 – Bennahmias/Parlement.....	77
2020/C 45/63	Zaak T-799/19: Beroep ingesteld op 18 november 2019 – Bennahmias/Parlement.....	78

2020/C 45/64	Zaak T-800/19: Beroep ingesteld op 20 november 2019 – Austria Tabak/EUIPO – Mignot & De Block (AIR)	79
2020/C 45/65	Zaak T-802/19: Beroep ingesteld op 19 november 2019 – Kisscolor Living/EUIPO – Teoxane (KISS COLOR).	79
2020/C 45/66	Zaak T-803/19: Beroep ingesteld op 19 november 2019 – etc-gaming en Casino-Equipment/Commissie	80
2020/C 45/67	Zaak T-810/19: Beroep ingesteld op 25 november 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO – Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS)	81
2020/C 45/68	Zaak T-820/19: Beroep ingesteld op 3 december 2019 – Totalizator Sportowy/EUIPO – Lottoland Holdings (LOTTOLAND)	82
2020/C 45/69	Zaak T-825/19: Beroep ingesteld op 4 december 2019 – Tazzetti/Commissie	83
2020/C 45/70	Zaak T-826/19: Beroep ingesteld op 4 december 2019 – Tazzetti/Commissie	85
2020/C 45/71	Zaak T-833/19: Beroep ingesteld op 6 december 2019 – Grammer/EUIPO (Weergave van een geometrische figuur)	85
2020/C 45/72	Zaak T-834/19: Beroep ingesteld op 5 december 2019 – e*Message Wireless Information Services/EUIPO – Apple (e*message)	86
2020/C 45/73	Zaak T-836/19: Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Première Vision/EUIPO - Vente-Privée.com (PV)	87
2020/C 45/74	Zaak T-838/19: Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)	88
2020/C 45/75	Zaak T-839/19: Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises en Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)	89
2020/C 45/76	Zaak T-840/19: Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)	90
2020/C 45/77	Zaak T-841/19: Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)	91
2020/C 45/78	Zaak T-842/19: Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products (Materiaal voor vloeistofverdeling)	92
2020/C 45/79	Zaak T-843/19: Beroep ingesteld op 12 december 2019 – Correia/EESC	93
2020/C 45/80	Zaak T-844/19: Beroep ingesteld op 12 december 2019 – Apologistics/EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de)	94

2020/C 45/81	Zaak T-847/19: Beroep ingesteld op 13 december 2019 – X-cen-tek/EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX).....	95
2020/C 45/82	Zaak T-858/19: Beroep ingesteld op 18 december 2019 – easyCosmetic Swiss/EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic).....	96

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE
EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het Publicatieblad van de Europese Unie

(2020/C 45/01)

Laatste publicatie

PB C 36 van 3.2.2020

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 27 van 27.1.2020

PB C 19 van 20.1.2020

PB C 10 van 13.1.2020

PB C 432 van 23.12.2019

PB C 423 van 16.12.2019

PB C 413 van 9.12.2019

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

BESLUIT VAN HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE**van 26 november 2019****inzake de toegang van het publiek tot documenten die door het Hof van Justitie van de Europese Unie worden gehouden in de uitoefening van zijn administratieve taken**

(2020/C 45/02)

HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien artikel 15, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien het advies van het Administratief Comité van 11 november 2019,

Overwegende dat regels moeten worden vastgesteld over de toegang van het publiek tot documenten die door het Hof van Justitie van de Europese Unie worden gehouden in de uitoefening van zijn administratieve taken,

Overwegende dat de bepalingen betreffende de autoriteit die bevoegd is te beslissen over het antwoord dat moet worden gegeven op een initieel verzoek om toegang tot een document, die zijn vervat in het Besluit van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 oktober 2016 inzake de toegang van het publiek tot documenten die door het Hof van Justitie van de Europese Unie worden gehouden in de uitoefening van zijn administratieve taken, dienen te worden gewijzigd naar aanleiding van een administratieve reorganisatie⁽¹⁾,

STELT HET VOLGENDE BESLUIT VAST:

*Artikel 1***Werkingssfeer**

1. Het onderhavige besluit is van toepassing op alle documenten die door het Hof van Justitie van de Europese Unie worden gehouden, dat wil zeggen die door hem zijn opgesteld of zijn ontvangen of in zijn bezit zijn, in het kader van de uitoefening van zijn administratieve taken.
2. Het onderhavige besluit doet niet af aan eventuele rechten van toegang van het publiek tot documenten van het Hof van Justitie van de Europese Unie die voortvloeien uit instrumenten van internationaal recht of besluiten van de instellingen ter uitvoering daarvan.

*Artikel 2***Rechthebbenden**

1. Iedere burger van de Europese Unie en iedere natuurlijke of rechtspersoon met woonplaats of statutaire zetel in een lidstaat heeft een recht van toegang tot de in artikel 1, lid 1, bedoelde documenten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, onder de voorwaarden die in dit besluit worden bepaald.
2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie kan onder dezelfde voorwaarden toegang tot documenten verlenen aan natuurlijke of rechtspersonen die geen woonplaats of geen statutaire zetel hebben in een lidstaat.

⁽¹⁾ PB C 445 van 30.11.2016, blz. 3.

*Artikel 3***Uitzonderingen**

1. Het Hof van Justitie van de Europese Unie weigert de toegang tot een document wanneer de openbaarmaking ervan zou leiden tot ondermijning van de bescherming van:

a) het openbaar belang, wat betreft:

— de openbare veiligheid,

— defensie en militaire aangelegenheden,

— de internationale betrekkingen,

— het financieel, monetair of economisch beleid van de Unie of van een lidstaat;

b) de persoonlijke levenssfeer en de integriteit van het individu, in het bijzonder gelet op de regelgeving van de Unie inzake de bescherming van persoonsgegevens.

2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie weigert de toegang tot een document wanneer de openbaarmaking ervan zou leiden tot ondermijning van de bescherming van:

— de commerciële belangen van een natuurlijke of rechtspersoon, met inbegrip van intellectuele eigendom,

— gerechtelijke procedures en juridisch advies,

— het doel van inspecties, onderzoeken en audits.

3. De toegang tot een document dat door het Hof van Justitie van de Europese Unie is opgesteld voor intern gebruik of door hem is ontvangen, en dat betrekking heeft op een aangelegenheid waarover het nog geen besluit heeft genomen, wordt geweigerd indien de openbaarmaking ervan het besluitvormingsproces van het Hof van Justitie van de Europese Unie ernstig zou ondermijnen.

De toegang tot een document met standpunten voor intern gebruik in het kader van beraadslagingen en voorafgaand overleg binnen het Hof van Justitie van de Europese Unie of daarbuiten wanneer het daaraan heeft deelgenomen, wordt ook geweigerd nadat het besluit is genomen indien de openbaarmaking van het document het besluitvormingsproces van het Hof van Justitie van de Europese Unie ernstig zou ondermijnen.

4. De uitzonderingen in lid 2 en in lid 3 zijn niet van toepassing wanneer een hoger openbaar belang openbaarmaking gebiedt.

5. Indien het gevraagde document slechts ten dele onder de uitzonderingen bedoeld in de leden 1 tot en met 3 valt, worden de overige delen ervan wel vrijgegeven.

6. De uitzonderingen bedoeld in de leden 1 tot en met 3 zijn slechts van toepassing gedurende de periode waarin bescherming op grond van de inhoud van het document gerechtvaardigd is. De uitzonderingen gelden voor ten hoogste 30 jaar. In geval van documenten die vallen onder de uitzonderingen betreffende de persoonlijke levenssfeer of commerciële belangen en in geval van gevoelige documenten, kunnen de uitzonderingen zo nodig na afloop van deze periode van toepassing blijven.

7. Dit artikel geldt onverminderd het bepaalde in artikel 9.

*Artikel 4***Indiening van het initiële verzoek**

1. Het verzoek om toegang tot een document van het Hof van Justitie van de Europese Unie moet worden opgesteld in een van de officiële talen van de Unie, op een formulier dat op de website van het Hof van Justitie van de Europese Unie beschikbaar is. Het moet worden toegezonden volgens de aanwijzingen op bedoelde website, bij voorkeur langs elektronische weg. In uitzonderlijke gevallen kan het per post of per telefax worden toegezonden.
2. Het verzoek moet voldoende nauwkeurig worden geformuleerd en meer bepaald de gegevens bevatten ter identificatie van het of de gevraagde document(en), alsook de naam en het adres van de verzoeker.
3. Is een verzoek niet nauwkeurig genoeg, dan vraagt het Hof van Justitie van de Europese Unie de verzoeker om nadere precisering en is het hem hierbij behulpzaam.
4. In geval van verzoeken om omvangrijke documenten of om een zeer groot aantal documenten, kan het Hof van Justitie van de Europese Unie informeel met de aanvrager overleggen om een billijke oplossing te vinden.
5. De verzoeker is niet verplicht de redenen voor zijn verzoek te vermelden.

*Artikel 5***Behandeling van het initiële verzoek**

1. Aan de verzoeker wordt schriftelijk (per e-mail, post of telefax) een ontvangstbevestiging gezonden, zodra het formulier met het verzoek is geregistreerd.
2. Binnen uiterlijk een maand na deze registratie verleent het Hof van Justitie van de Europese Unie toegang tot het gevraagde document door dit aan de verzoeker te verstrekken.
3. Indien het Hof van Justitie van de Europese Unie geen toegang tot het gevraagde document kan verlenen, deelt het de verzoeker binnen de in lid 2 bedoelde termijn schriftelijk de redenen voor volledige of gedeeltelijke afwijzing van het verzoek mede, waarbij het hem attendeert op zijn recht om binnen een maand, te rekenen vanaf de ontvangst van het antwoord, een confirmatief verzoek in te dienen.
4. In uitzonderlijke gevallen, bijvoorbeeld wanneer het verzoek betrekking heeft op een zeer lang document of op een zeer groot aantal documenten, kan de in lid 2 genoemde termijn met een maand worden verlengd, mits de verzoeker daar tevoren van in kennis wordt gesteld met nauwkeurige vermelding van de redenen daarvoor.
5. In het in artikel 4, lid 3, bedoelde geval vangt de termijn voor antwoord pas aan op het moment waarop het Hof van Justitie van de Europese Unie over afdoende aanvullende inlichtingen van de verzoeker ter precisering van zijn verzoek beschikt.
6. Op de berekening van de termijnen is Verordening (EEG, Euratom) nr. 1182/71 van de Raad van 3 juni 1971 houdende vaststelling van de regels die van toepassing zijn op termijnen, data en aanvangs- en vervaltijden ⁽²⁾ van overeenkomstige toepassing.

⁽²⁾ PBL 124 van 8.6.1971, blz. 1.

*Artikel 6***Indiening van het confirmatief verzoek**

1. De verzoeker kan in geval van gehele of gedeeltelijke afwijzing van zijn initiële verzoek een confirmatief verzoek indienen.
2. Indien het Hof van Justitie van de Europese Unie niet binnen de voorgeschreven termijn op het initiële verzoek antwoordt, geeft dit de verzoeker het recht om een confirmatief verzoek in te dienen.
3. Het confirmatief verzoek moet aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden toegezonden binnen een maand, hetzij na ontvangst van het antwoord waarbij het verzoek om toegang tot het gevraagde document volledig of gedeeltelijk is afgewezen, hetzij bij uitblijven van een antwoord op het initiële verzoek, na het verstrijken van de termijn voor antwoord.
4. Het confirmatief verzoek moet voldoen aan de formele eisen die in artikel 4 van het onderhavige besluit worden gesteld.

*Artikel 7***Behandeling van het confirmatief verzoek**

1. Het confirmatief verzoek wordt behandeld op de wijze voorzien in artikel 5, met uitzondering van de informatie over het recht om een confirmatief verzoek in te dienen.
2. Indien het Hof van Justitie van de Europese Unie een confirmatief verzoek geheel of gedeeltelijk afwijst, stelt het de verzoeker in kennis van de procedures die tot zijn beschikking staan om zich tegen deze afwijzing te verzetten, te weten het recht een beroep te doen op de rechter of een klacht in te dienen bij de Europese Ombudsman, volgens de voorwaarden voorzien in respectievelijk artikel 263 en artikel 228 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.
3. Het uitblijven van een antwoord op het confirmatief verzoek binnen de voorgeschreven termijn geldt als een afwijzend antwoord en geeft de verzoeker het recht de in lid 2 bedoelde procedures in te leiden.

*Artikel 8***Bevoegde autoriteiten**

1. De autoriteit die bevoegd is te beslissen over het antwoord dat moet worden gegeven op een initieel verzoek om toegang tot een document, is de directeur van de bibliotheek.
2. Wanneer het gevraagde document wordt gehouden door de griffie van het Hof van Justitie of door de griffie van het Gerecht, zijn de bevoegde autoriteiten de adjunct-griffier van het Hof van Justitie respectievelijk de adjunct-griffier van het Gerecht.

De adjunct-griffiers van het Hof van Justitie en van het Gerecht kunnen hun bevoegdheid als de voor het initieel verzoek bevoegde autoriteit delegeren aan een administrateur van hun griffie.

3. De autoriteit die bevoegd is te beslissen over het antwoord dat moet worden gegeven op een confirmatief verzoek is de griffier van het Hof van Justitie of, als het confirmatief verzoek betrekking heeft op een document dat wordt gehouden door de griffie van het Gerecht, de griffier van het Gerecht.
4. Wanneer een lidstaat waaraan om toegang tot een door hem gehouden document is verzocht dat afkomstig is van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het kader van de uitoefening van zijn administratieve taken, zich met het oog op de raadpleging tot het Hof van Justitie van de Europese Unie wendt, wordt het antwoord op dat verzoek om raadpleging gegeven door de autoriteit die krachtens lid 3 bevoegd zou zijn geweest om op een rechtstreeks tot het Hof van Justitie van de Europese Unie gericht confirmatief verzoek betreffende datzelfde document te antwoorden.
5. In afwijking van lid 1 kan de griffier van het Hof van Justitie een andere bevoegde autoriteit aanwijzen om te beslissen over het antwoord dat moet worden gegeven op een initieel verzoek om toegang tot een document.

*Artikel 9***Documenten van derden**

1. Het Hof van Justitie van de Europese Unie verleent pas toegang tot documenten van derden die het in zijn bezit heeft, na de instemming van de betrokken derde te hebben verkregen.
2. Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder „derde”: iedere natuurlijke of rechtspersoon en entiteit buiten het Hof van Justitie van de Europese Unie, met inbegrip van de lidstaten, de andere instellingen, organen en instanties van de Europese Unie, alsmede derde landen.
3. Wanneer bij het Hof van Justitie van de Europese Unie een verzoek om toegang tot een document van een derde wordt ingediend, raadpleegt de bevoegde autoriteit de betrokken derde om na te gaan of deze zich tegen de vrijgave van dit document verzet, tenzij de bevoegde autoriteit deze vrijgave ambtshalve weigert op grond van een van de uitzonderingen bedoeld in artikel 3.

*Artikel 10***Wijzen van toegang**

1. De documenten worden verstrekt in een bestaande versie en vorm. Het Hof van Justitie van de Europese Unie is krachtens dit besluit niet verplicht een nieuw document te creëren of op aanvraag van de verzoeker gegevens te bundelen.

Het afschrift kan in papieren of elektronische vorm worden verstrekt. Daarbij wordt ten volle rekening gehouden met de voorkeur van de verzoeker.

In geval van omvangrijke of moeilijk te verwerken documenten kan de verzoeker worden verzocht deze ter plaatse in te zien.

2. Indien een document reeds door het Hof van Justitie van de Europese Unie of door een andere instelling is vrijgegeven en het eenvoudig toegankelijk is, kan het Hof van Justitie van de Europese Unie ermee volstaan de verzoeker mede te delen hoe hij dit kan verkrijgen.

*Artikel 11***Kosten van toegang**

1. Van de verzoeker kan een vergoeding voor het maken van kopieën van de gevraagde documenten en voor de toezending ervan worden verlangd.
2. Voor inzage ter plaatse of wanneer het aantal kopieën minder dan 20 A4-bladzijden bedraagt, worden in de regel geen kosten in rekening gebracht.
3. De vergoeding voor het maken en toezenden van kopieën wordt berekend op basis van een tarief dat door de griffier van het Hof van Justitie wordt vastgesteld. Dit mag niet meer bedragen dan de werkelijke kosten van de verrichting.
4. Voor gepubliceerde documenten blijft het daarvoor vastgestelde prijsbeleid gelden.

*Artikel 12***Reproductie van documenten**

1. Dit besluit doet niet af aan bestaande regelingen inzake het auteursrecht die het recht van derden kunnen beperken om vrijgegeven documenten te reproduceren of te gebruiken.
2. De documenten die vallen onder een auteursrecht waarvan het Hof van Justitie van de Europese Unie de houder is en die krachtens dit besluit worden vrijgegeven, mogen niet worden gereproduceerd of voor commerciële doeleinden worden gebruikt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

*Artikel 13***Uitvoeringsmaatregelen**

De griffier van het Hof van Justitie stelt de voor de uitvoering van dit besluit noodzakelijke maatregelen vast. Deze maatregelen worden geplaatst op de website van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

*Artikel 14***Inwerkingtreding**

Dit besluit wordt van kracht op de dag volgende op die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Het Besluit van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 oktober 2016 inzake de toegang van het publiek tot documenten die door het Hof van Justitie van de Europese Unie worden gehouden in de uitoefening van zijn administratieve taken wordt bij het onderhavige besluit vervangen en ingetrokken.

Gedaan te Luxemburg, 3 december 2019.

De griffier

Alfredo CALOT ESCOBAR

De president

Koen LENAERTS

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Beschikking van het Hof (Eerste kamer) van 24 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curtea de Apel Bacău - Roemenië) – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu

(Zaak C-211/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Consumentenbescherming – Richtlijn 93/13/EEG – Oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten – Voorlopige koopovereenkomst opgesteld door een vastgoedontwikkelaar en geauthentiseerd door een notaris – Artikel 3, lid 2, en artikel 4, lid 1 – Bewijs dat over de bedingen onderhandeld is – Vermoeden – Ondertekening van de overeenkomst door de consument – Artikel 3, lid 3 – Bijlage, punt 1, onder d) tot en met f) en onder i) – Uitdrukkelijk ontbindend beding – Boetebeding – Oneerlijk karakter – Artikelen 6 en 7 – Mogelijkheid voor de nationale rechter om het als oneerlijk aangemerkte beding te wijzigen)

(2020/C 45/03)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Bacău

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SC Topaz Development SRL

Verwerende partijen: Constantin Juncu, Raisa Juncu

Dictum

- 1) Artikel 3, lid 2, en artikel 4, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, moeten aldus worden uitgelegd dat in omstandigheden als in het hoofdgeding de loutere ondertekening van een tussen consument en verkoper gesloten overeenkomst die bepaalt dat de consument daarmee zijn instemming betuigt met alle bedingen die van tevoren door de verkoper zijn opgesteld, het vermoeden niet weerlegt dat niet afzonderlijk over dergelijke bedingen is onderhandeld.
- 2) Artikel 3, lid 3, van richtlijn 93/13, gelezen in samenhang met de bijlage erbij, moet aldus worden uitgelegd dat een uitdrukkelijk ontbindend beding en een boetebeding als aan de orde in het hoofdgeding, die deel uitmaken van een tussen consument en verkoper gesloten overeenkomst, en door deze laatste van tevoren uitsluitend ten gunste van zichzelf opgesteld zijn, een in punt 1, onder d) tot en met f), van deze bijlage bedoeld oneerlijk beding kunnen zijn; het staat aan de nationale rechter dit na te gaan.

- 3) Artikel 6 van richtlijn 93/13 moet aldus worden uitgelegd dat wanneer een uitdrukkelijk ontbindend beding en een boetebeding in een tussen een consument en een verkoper gesloten voorlopige koopovereenkomst als oneerlijk worden aangemerkt, de nationale rechter de nietigheid van dergelijke bedingen niet kan herstellen door deze te vervangen met zijn eigen beslissing, tenzij deze overeenkomst niet kan blijven bestaan indien de oneerlijke bedingen worden geschrapt en de nietigverklaring van de overeenkomst in haar geheel voor de consument bijzonder nadelige gevolgen inhoudt.

(¹) PB C 249 van 31.7.2017.

Beschikking van het Hof (Tiende kamer) van 13 november 2019 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht - Duitsland) – Bondsrepubliek Duitsland/Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

(Gevoegde zaken C-540/17 en C-541/17) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming – Richtlijn 2013/29/EU – Artikel 33, lid 2, onder a) – Afwijzing door de autoriteiten van een lidstaat van een asielerzoek als niet-ontvankelijk op grond van het feit dat de vluchtelingenstatus eerder in een andere lidstaat is toegekend – Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Reëel en bewezen risico van onmenselijke of vernederende behandeling – Levensomstandigheden van de personen met een vluchtelingenstatus in die andere lidstaat)

(2020/C 45/04)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Verwerende partijen: Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

Dictum

Artikel 33, lid 2, onder a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat het er zich tegen verzet dat een lidstaat gebruikmaakt van de door deze bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat de verzoeker reeds door een andere lidstaat de vluchtelingenstatus is toegekend, hoewel de te verwachten levensomstandigheden waarmee de verzoeker als persoon met een vluchtelingenstatus in die andere lidstaat geconfronteerd zou worden, hem zou blootstellen aan een ernstig risico van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

(¹) PB C 402 van 27.11.2017.

Beschikking van het Hof (Zevende kamer) van 15 oktober 2019 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia - Spanje) – OH (C-439/18), ER (C-472/18)/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT)

(Gevoegde zaken C-439/18 en C-472/18) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Sociale politiek – Richtlijn 97/81/EG – Raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid – Clausule 4 – Mannelijke en vrouwelijke werknemers – Beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep – Richtlijn 2006/54/EG – Artikel 14, lid 1 – Werknemer in verticale cyclische deeltijdarbeid – Erkenning van anciënniteit – Berekeningswijze van de driejaarlijkse anciënniteitstoelage – Uitsluiting van niet-gewerkte tijdsvakken)

(2020/C 45/05)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: OH (C-439/18), ER (C-472/18)

Verwerende partij: Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT)

Dictum

Clausule 4, punten 1 en 2, van de raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid van 6 juni 1997, opgenomen in de bijlage bij richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende de door de Unice, het CEEP, en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid, alsook artikel 14, lid 1, van richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling en een nationale praktijk in ondernemingen, zoals aan de orde in het hoofdgeding, voor zover deze voor werknemers in verticale cyclische deeltijdarbeid alleen rekening houden met de effectief gewerkte tijdsvakken en dus niet-gewerkte tijdsvakken uitsluiten van de berekening van de verworven anciënniteit die nodig is om de driejaarlijkse toelage als aanvullende vergoeding te verkrijgen, terwijl voltijds werknemers niet aan een dergelijke regeling of praktijk zijn onderworpen.

⁽¹⁾ PB C 373 van 15.10.2018.

Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 20 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato - Italië) – Indaco Service Soc. coop. sociale, handelend in eigen naam en als gemachtigde van Coop. sociale il Melograno/Ufficio Territoriale del Governo Taranto

(Zaak C-552/18) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Overheidsopdrachten – Richtlijn 2014/24/EU – Artikel 57, lid 4, onder c) en g) – Plaatsen van overheidsopdrachten voor diensten – Facultatieve uitsluitingsgronden – Ernstige beroepsfout – In twijfel trekken van de integriteit van de ondernemer – Eerdere overeenkomst – Uitvoering – Gebreken – Beëindiging – Beroep in rechte – Beoordeling van de niet-nakoming van de overeenkomst door de aanbestedende dienst – Verhindering tot het einde van de gerechtelijke procedure)

(2020/C 45/06)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Indaco Service Soc. coop. sociale, handelend in eigen naam en als gemachtigde van Coop. sociale il Melograno

Verwerende partij: Ufficio Territoriale del Governo Taranto

in tegenwoordigheid van: Cometa Società Cooperativa Sociale

Dictum

Artikel 57, lid 4, onder c) en g), van richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG, moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan het instellen van een beroep in rechte tegen het besluit van een aanbestedende dienst om een overeenkomst voor de uitvoering van een overheidsopdracht te ontbinden wegens een „ernstige beroepsfout” die gemaakt is tijdens de uitvoering van die overeenkomst, de aanbestedende dienst die een nieuwe aanbesteding heeft ingeleid, belet om in de fase van de selectie van inschrijvers een ondernemer uit te sluiten op basis van een beoordeling van de betrouwbaarheid van die ondernemer.

(¹) PB C 436 van 3.12.2018.

Beschikking van het Hof (Achtste kamer) van 24 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de tribunal d'instance Aulnay-sous-Bois - Frankrijk) – LC, MD/easyJet Airline Co. Ltd

(Zaak C-756/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Reglement voor de procesvoering van het Hof – Artikel 99 – Luchtvervoer – Verordening (EG) nr. 261/2004 – Langdurige vertraging van vluchten – Recht van passagiers op compensatie – Bewijs van aanwezigheid van de passagier bij de incheckbalie – Boeking die is bevestigd door de luchtvaartmaatschappij)

(2020/C 45/07)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal d'instance Aulnay-sous-Bois

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: LC, MD

Verwerende partij: easyJet Airline Co. Ltd

Dictum

Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91, en met name artikel 3, lid 2, onder a), moet aldus worden uitgelegd dat aan passagiers van een vlucht met drie uur of meer vertraging bij aankomst die over een bevestigde boeking voor die vlucht beschikken, de compensatie uit hoofde van die verordening niet mag worden geweigerd louter op grond dat zij in het kader van hun vordering tot compensatie niet hebben aangetoond, met name door middel van de instapkaart, dat zij voor de betrokken vlucht aanwezig waren bij de incheckbalie, tenzij wordt aangetoond dat deze passagiers niet met de vertraagde vlucht in kwestie zijn vervoerd, hetgeen de nationale rechter dient na te gaan.

(¹) PB C 54 van 11.2.2019.

Beschikking van het Hof (Zesde kamer) van 24 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Hongarije) – PORR Építési Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Zaak C-292/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Maatstaf van heffing – Verlaging – Richtlijn 2006/112/EG – Artikel 90 – Beginsel van fiscale neutraliteit – Schuldvordering die ten gevolge van een faillissementsprocedure oninbaar geworden is)

(2020/C 45/08)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: PORR Építési Kft.

Verwerende partij: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Dictum

Artikel 90 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat een verlaging van de maatstaf van heffing van de belasting over de toegevoegde waarde moet toestaan wanneer de belastingplichtige kan aantonen dat de schuldvordering die hij ten aanzien van zijn schuldenaar heeft definitief oninbaar is, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan, daar deze toestand geen geval van niet-betaling vormt dat kan vallen onder de in lid 2 van dat artikel bedoelde afwijking van de verplichting om de maatstaf van heffing van de belasting over de toegevoegde waarde te verlagen.

(¹) PB C 220 van 1.7.2019.

Beschikking van het Hof (Tiende kamer) van 19 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein oikeus - Finland) – Strafzaak tegen A, B

(Zaak C-486/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Staatssteun – Belasting op snoepgoed, ijs en frisdranken – Vrijstelling voor soortgelijke producten die staatssteun kunnen vormen in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU – Bevoegdheid om een strafrechtelijke sanctie op te leggen voor het niet nakomen van verplichtingen met betrekking tot deze belasting)

(2020/C 45/09)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein oikeus

Partijen in de strafzaak

A, B

Dictum

Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een natuurlijke persoon die handelt voor rekening van een vennootschap die onderworpen is aan een belasting op de consumptie van bepaalde producten, zoals de belasting in het hoofdgeding, en die de verplichtingen met betrekking tot deze belasting niet is nagekomen, op grond van het toepasselijke nationale recht een strafrechtelijke sanctie wordt opgelegd, ook al moet de vrijstelling die andere ondernemingen voor soortgelijke producten hebben verkregen, worden beschouwd als staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU.

⁽¹⁾ PB C 295 van 2.9.2019.

Hogere voorziening ingesteld op 24 september 2019 door Ramón Guiral Broto tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 juli 2019 in zaak T-772/17, Café del Mar e.a./EUIPO – Guiral Broto (C del M)

(Zaak C-713/19 P)

(2020/C 45/10)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirant: Ramón Guiral Broto (vertegenwoordiger: A. Sirimarco, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Café del Mar, SC, José Les Viamonte, Carlos Andrea González en Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

Bij beschikking van 12 december 2019 heeft het Hof van Justitie (Kamer voor de toelating van hogere voorzieningen) de hogere voorziening niet toelaatbaar verklaard en Ramón Guiral Broto verwezen in zijn eigen kosten.

Hogere voorziening ingesteld op 24 september 2019 door Ramón Guiral Broto tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 juli 2019 in zaak T-773/17, Café del Mar e.a./EUIPO - Guiral Broto (Café del Mar)

(Zaak C-714/19 P)

(2020/C 45/11)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirant: Ramón Guiral Broto (vertegenwoordiger: A. Sirimarco, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie, Café del Mar, SC, José Les Viamonte en Carlos Andrea González

Bij beschikking van 12 december 2019 heeft het Hof van Justitie (Kamer voor de toelating van hogere voorzieningen) de hogere voorziening niet toelaatbaar verklaard en Ramón Guiral Broto verwezen in zijn eigen kosten.

Hogere voorziening ingesteld op 24 september 2019 door Ramón Guiral Broto tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 juli 2019 in zaak T-774/17, Café del Mar e.a./EUIPO - Guiral Broto (C del M)

(Zaak C-715/19 P)

(2020/C 45/12)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Ramón Guiral Broto (vertegenwoordiger: A. Sirimarco, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Café del Mar, S. C., José Les Viamonte, Carlos Andrea González en Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

Bij beschikking van 12 december 2019 heeft het Hof van Justitie (Kamer voor de toelating van hogere voorzieningen) de hogere voorziening niet toelaatbaar verklaard en Ramón Guiral Broto verwezen in zijn eigen kosten.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Gera (Duitsland) op 16 oktober 2019 –
PG/Volkswagen AG**

(Zaak C-759/19)

(2020/C 45/13)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Gera

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: PG

Verwerende partij: Volkswagen AG

Prejudiciële vragen

1. Moeten § 6, lid 1, en § 27, lid 1, van de EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (Duits besluit inzake de EU-typegoedkeuring; hierna: „EG-FGV”) respectievelijk artikel 18, lid 1, en artikel 26, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de fabrikant zijn verplichting tot afgifte van een geldig certificaat overeenkomstig § 6, lid 1, EG-FGV (dan wel zijn verplichting tot afgifte van een certificaat van overeenstemming overeenkomstig artikel 18, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG) niet nakomt wanneer hij een verboden manipulatie-instrument in de zin van artikel 5, lid 2, en artikel 3, punt 10, van verordening (EG) nr. 715/2007 ⁽²⁾ in het voertuig heeft ingebouwd, en dat het in het verkeer brengen van een dergelijk voertuig indruist tegen het verbod op het in het verkeer brengen van een voertuig zonder geldig certificaat van overeenstemming overeenkomstig § 27, lid 1, EG-FGV (dan wel tegen het verbod op de verkoop zonder geldig certificaat van overeenstemming overeenkomstig artikel 26, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG)?

Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord:

- 1 a. Beogen § 6 en § 27 EG-FGV respectievelijk artikel 18, lid 1, artikel 26, lid 1, en artikel 46 van richtlijn 2007/46/EG ook de bescherming van een ander in de zin van § 823, lid 2, van het Bürgerliches Gesetzbuch (Duits burgerlijk wetboek; hierna: „BGB”), in het bijzonder ook met betrekking tot zijn beschikkingsvrijheid en zijn vermogen? Behoort de aankoop door een consument van een voertuig dat zonder geldig certificaat van overeenstemming in het verkeer werd gebracht, tot de risico's waarvan de voorkoming door deze voorschriften wordt beoogd?
2. Beoogt artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 715/2007 ook de bescherming van de consument, in het bijzonder ook met betrekking tot zijn beschikkingsvrijheid en zijn vermogen? Behoort de aankoop door een consument van een voertuig waarin een verboden manipulatie-instrument is ingebouwd, tot de risico's waarvan de voorkoming door dit voorschrift wordt beoogd?

⁽¹⁾ Richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd (Kaderrichtlijn) (PB 2007, L 263, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 715/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2007 betreffende de typegoedkeuring van motorvoertuigen met betrekking tot emissies van lichte personen- en bedrijfsvoertuigen (Euro 5 en Euro 6) en de toegang tot reparatie- en onderhoudsinformatie (PB 2007, L 171, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Köln (Duitsland) op 23 oktober 2019 – The North of England P & I Association Ltd., ook als rechtsopvolger van Marine Shipping Mutual Insurance Company/Bundeszentralamt für Steuern

(Zaak C-786/19)

(2020/C 45/14)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Köln

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: The North of England P & I Association Ltd., ook als rechtsopvolger van Marine Shipping Mutual Insurance Company

Verwerende partij: Bundeszentralamt für Steuern

Prejudiciële vraag

Moeten artikel 2, onder d), tweede streepje, juncto artikel 25, lid 1, eerste zinsnede, van richtlijn 88/357/EEG ⁽¹⁾, respectievelijk artikel 46, lid 2, van richtlijn 92/49/EEG ⁽²⁾ voor de beoordeling van de lidstaat waar het risico is gelegen aldus worden uitgelegd dat ten aanzien van het afdekken van risico's in verband met het gebruik van een zeeschip, de staat op het grondgebied waarvan een zeeschip ten behoeve van het bewijs van eigendom in een officieel register is ingeschreven, dan wel de staat wiens vlag het zeeschip voert, de lidstaat is waar het risico is gelegen?

⁽¹⁾ Tweede richtlijn 88/357/EEG van de Raad van 22 juni 1988 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, tot vaststelling van bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van richtlijn 73/239/EEG (PB 1988, L 172, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (derde richtlijn schadeverzekering) (PB 1992, L 228, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 29 oktober 2019 – Bondsrepubliek Duitsland/SpaceNet AG

(Zaak C-793/19)

(2020/C 45/15)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij in Revision: Bondsrepubliek Duitsland

Verwerende partij in Revision: SpaceNet AG

Prejudiciële vragen

Moet artikel 15 van richtlijn 2002/58/EG ⁽¹⁾ in het licht van de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ⁽²⁾, enerzijds, en artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, anderzijds, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling volgens welke aanbieders van openbaar beschikbare elektronische-communicatiediensten verplicht zijn om verkeers- en locatiegegevens van de eindgebruikers van deze diensten te bewaren wanneer

- deze verplichting geldt zonder specifieke grond qua plaats, tijd of ruimte;
- De volgende gegevens vallen onder de verplichting tot gegevensbewaring bij het aanbieden van openbaar beschikbare telefoon-diensten – met inbegrip van het verzenden van tekst-, multimedia- of soortgelijke berichten alsook onbeantwoorde telefoonoproepen of niet tot stand gekomen communicaties:
 - het nummer of een andere identificatie van de oproepende of opgeroepen aansluiting en, in het geval van om- of doorschakeling, het nummer of een andere identificatie van elke verdere bij de communicatie betrokken aansluiting,
 - datum en tijdstip van het begin en het einde van de verbinding of – in het geval van de verzending van een tekst-, multimedia of soortgelijk bericht – het tijdstip van verzending en ontvangst van het bericht onder vermelding van de toepasselijke tijdzone,
 - informatie over de gebruikte dienst wanneer in het kader van de telefoondienst verschillende diensten kunnen worden gebruikt,
 - in het geval van mobiele telefoondiensten voorts:
 - de internationale identificaties van de mobiele abonnees voor zowel de oproepende als de opgeroepen aansluiting,
 - de internationale identificatie van het oproepende en het opgeroepen eindtoestel,
 - in het geval van prepaid diensten de datum en het tijdstip van de eerste activering van de dienst onder vermelding van de toepasselijke tijdzone,
 - de identificaties van de cellen die bij het begin van de verbinding worden gebruikt door de oproepende en de opgeroepen aansluiting,
 - in het geval van telefoondiensten via internet tevens de internetprotocoladressen van de oproepende en de opgeroepen aansluiting en de daaraan toegewezen gebruikersidentificaties,
- De volgende gegevens vallen onder de verplichting tot gegevensbewaring bij het aanbieden van openbaar beschikbare internettoegangsdiens-ten:
 - het aan de abonnee voor het gebruik van het internet toegewezen internetprotocoladres,
 - een unieke identificatie van de aansluiting die voor de toegang tot het internet wordt gebruikt en een toegewezen gebruikersidentificatie,
 - datum en tijdstip van het begin en het eind van het internetgebruik via het toegewezen internetprotocoladres, onder vermelding van de toepasselijke tijdzone,
 - in het geval van mobiel internetgebruik, de identificatie van de bij het begin van de verbinding gebruikte cel,

- de volgende gegevens mogen niet worden bewaard:
 - de inhoud van de communicatie,
 - gegevens over opgeroepen webpagina's,
 - gegevens betreffende e-maildiensten,
 - gegevens van verbindingen naar of van bepaalde aansluitingen van personen, instanties en organisaties in de sociale of kerkelijke sfeer,
- locatiegegevens, dat wil zeggen de identificatiegegevens van de gebruikte cel, worden gedurende vier weken en de overige gegevens worden gedurende tien weken bewaard,
- een doeltreffende beveiliging van de bewaarde gegevens tegen het risico van misbruik en tegen elke vorm van ongevoegde toegang is gewaarborgd, en
- de bewaarde gegevens mogen alleen worden gebruikt ter vervolging van ernstige misdrijven en ter afwending van dreigende gevaren voor de gezondheid, het leven of de vrijheid van personen of voor de soevereiniteit van de federale staat of een deelstaat, met uitzondering van het aan de abonnee voor internetgebruik toegewezen internetprotocoladres, waarvan het gebruik is toegestaan in het kader van de vestrekking van abonneegegevens met het oog op vervolging van alle vormen van criminaliteit, afwending van gevaren voor de openbare veiligheid en de openbare orde en uitoefening van de taken van de inlichtingendiensten?

(¹) Richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie) (PB 2002, L 201, blz. 37), laatstelijk gewijzigd bij richtlijn 2009/136/EG (PB 2009, L 337, blz. 11).

(²) PB 2000, C 364, blz. 1.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) op 29 oktober 2019 –
Bondsrepubliek Duitsland/Telekom Deutschland GmbH**

(Zaak C-794/19)

(2020/C 45/16)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij in Revision: Bondsrepubliek Duitsland

Verwerende partij in Revision: Telekom Deutschland GmbH

Prejudiciële vragen

Moet artikel 15 van richtlijn 2002/58/EG ⁽¹⁾ in het licht van de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ⁽²⁾, enerzijds, en artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, anderzijds, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling volgens welke aanbieders van openbaar beschikbare elektronische-communicatiediensten verplicht zijn om verkeers- en locatiegegevens van de eindgebruikers van deze diensten te bewaren wanneer

- deze verplichting geldt zonder specifieke grond qua plaats, tijd of ruimte;
- De volgende gegevens vallen onder de verplichting tot gegevensbewaring bij het aanbieden van openbaar beschikbare telefoon-diensten – met inbegrip van het verzenden van tekst-, multimedia- of soortgelijke berichten alsook onbeantwoorde telefoonoproepen of niet tot stand gekomen communicaties:
 - het nummer of een andere identificatie van de oproepende of opgeroepen aansluiting en, in het geval van om- of doorschakeling, het nummer of een andere identificatie van elke verdere bij de communicatie betrokken aansluiting,
 - datum en tijdstip van het begin en het einde van de verbinding of – in het geval van de verzending van een tekst-, multimedia of soortgelijk bericht – het tijdstip van verzending en ontvangst van het bericht onder vermelding van de toepasselijke tijdzone,
 - informatie over de gebruikte dienst wanneer in het kader van de telefoondienst verschillende diensten kunnen worden gebruikt,
 - in het geval van mobiele telefoondiensten voorts:
 - de internationale identificaties van de mobiele abonnees voor zowel de oproepende als de opgeroepen aansluiting,
 - de internationale identificatie van het oproepende en het opgeroepen eindtoestel,
 - in het geval van prepaid diensten de datum en het tijdstip van de eerste activering van de dienst onder vermelding van de toepasselijke tijdzone,
 - de identificaties van de cellen die bij het begin van de verbinding worden gebruikt door de oproepende en de opgeroepen aansluiting,
 - in het geval van telefoondiensten via internet tevens de internetprotocoladressen van de oproepende en de opgeroepen aansluiting en de daaraan toegewezen gebruikersidentificaties,
- De volgende gegevens vallen onder de verplichting tot gegevensbewaring bij het aanbieden van openbaar beschikbare internettoegangsdiens-ten:
 - het aan de abonnee voor het gebruik van het internet toegewezen internetprotocoladres,
 - een unieke identificatie van de aansluiting die voor de toegang tot het internet wordt gebruikt en een toegewezen gebruikersidentificatie,
 - datum en tijdstip van het begin en het eind van het internetgebruik via het toegewezen internetprotocoladres, onder vermelding van de toepasselijke tijdzone,
 - in het geval van mobiel internetgebruik, de identificatie van de bij het begin van de verbinding gebruikte cel,

- de volgende gegevens mogen niet worden bewaard:
 - de inhoud van de communicatie,
 - gegevens over opgeroepen webpagina's,
 - gegevens betreffende e-maildiensten,
 - gegevens van verbindingen naar of van bepaalde aansluitingen van personen, instanties en organisaties in de sociale of kerkelijke sfeer,
- locatiegegevens, dat wil zeggen de identificatiegegevens van de gebruikte cel, worden gedurende vier weken en de overige gegevens worden gedurende tien weken bewaard,
- een doeltreffende beveiliging van de bewaarde gegevens tegen het risico van misbruik en tegen elke vorm van onbevoegde toegang is gewaarborgd, en
- de bewaarde gegevens mogen alleen worden gebruikt ter vervolging van ernstige misdrijven en ter afwending van dreigende gevaren voor de gezondheid, het leven of de vrijheid van personen of voor de soevereiniteit van de federale staat of een deelstaat, met uitzondering van het aan de abonnee voor internetgebruik toegewezen internetprotocoladres, waarvan het gebruik is toegestaan in het kader van de vestrekking van abonneegegevens met het oog op vervolging van alle vormen van criminaliteit, afwending van gevaren voor de openbare veiligheid en de openbare orde en uitoefening van de taken van de inlichtingendiensten?

(¹) Richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie) (PB 2002, L 201, blz. 37), laatstelijk gewijzigd bij richtlijn 2009/136/EG (PB 2009, L 337, blz. 11).

(²) PB 2000, C 364, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 31 oktober 2019 – Firma Z/Finanzamt Y

(Zaak C-802/19)

(2020/C 45/17)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Firma Z

Verwerende partij: Finanzamt Y

Prejudiciële vragen

- 1) Heeft een apotheek die geneesmiddelen aan een wettelijke ziektekostenverzekeraar levert, ingevolge het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 24 oktober 1996, *Elida Gibbs Ltd* (C-317/94, EU:C:1996:400), recht op een verlaging van de maatstaf van heffing wegens het toekennen van een prijskorting aan de verzekerden?

- 2) Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord: Is het in strijd met de beginselen van neutraliteit en gelijke behandeling op de interne markt wanneer een binnenlandse apotheek de maatstaf van heffing kan verlagen, maar een apotheek die vanuit een andere lidstaat intracommunautair belastingvrij aan de wettelijke ziektekostenverzekeraar levert dat niet kan?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op 31 oktober 2019 – BU/Markt24 GmbH

(Zaak C-804/19)

(2020/C 45/18)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landesgericht Salzburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BU

Verwerende partij: Markt24 GmbH

Prejudiciële vragen

- 1) Is artikel 21 van verordening (EU) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾ van toepassing op een arbeidsrelatie waarbij weliswaar een arbeidsovereenkomst in Oostenrijk voor in Duitsland te verrichten werkzaamheden is gesloten, maar door de werknemer, die zich gedurende meerdere maanden in Oostenrijk beschikbaar heeft gehouden voor het werk, geen werkzaamheden zijn verricht?

Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord

- 2) Moet artikel 21 van verordening (EU) nr. 1215/2012 aldus worden uitgelegd dat een nationaal voorschrift, zoals § 4, lid 1, onder a), van de wet inzake de rechtbank voor arbeids- en sociale zaken (hierna: „ASGG”), dat aan een werknemer de mogelijkheid biedt om een rechtsvordering in te stellen in de woonplaats die ze tijdens de arbeidsrelatie heeft of bij beëindiging van de arbeidsrelatie had (en dat dus het instellen van een rechtsvordering eenvoudiger maakt), kan worden toegepast?
- 3) Moet artikel 21 van verordening (EU) nr. 1215/2012 aldus worden uitgelegd dat een nationaal voorschrift, zoals § 4, lid 1, onder d), ASGG, dat aan een werknemer de mogelijkheid biedt om een rechtsvordering in te stellen in de plaats waar het loon moet worden betaald of bij beëindiging van de arbeidsrelatie moest worden betaald (en dat dus het instellen van een rechtsvordering eenvoudiger maakt), kan worden toegepast?
- 4) Indien de tweede en derde vraag ontkennend worden beantwoord
- 4.1. Moet artikel 21 van verordening (EU) nr. 1215/2012 aldus worden uitgelegd dat bij een arbeidsrelatie waarbij de werknemer geen werkzaamheden heeft verricht, de rechtsvordering moet worden ingesteld in de lidstaat waarin de werknemer zich voor werk beschikbaar heeft gehouden?
- 4.2. Moet artikel 21 van verordening (EU) nr. 1215/2012 aldus worden uitgelegd dat bij een arbeidsrelatie waarbij de werknemer geen werkzaamheden heeft verricht de rechtsvordering moet worden ingesteld in de lidstaat waarin de arbeidsovereenkomst is voorbereid en gesloten, ook indien in die overeenkomst werkzaamheden in een andere lidstaat waren overeengekomen of beoogd?

Indien vraag 1 ontkennend wordt beantwoord

- 5) Is artikel 7, punt 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van toepassing op een arbeidsrelatie waarbij weliswaar een arbeids-overeenkomst in Oostenrijk voor werkzaamheden in Duitsland is gesloten, maar door de werkneemster, die zich gedurende meerdere maanden in Oostenrijk voor werk beschikbaar heeft gehouden, geen werkzaamheden zijn verricht, indien een nationaal voorschrift, zoals § 4, lid 1, onder a), ASGG, dat aan een werkneemster de mogelijkheid biedt om een rechtsvordering in te stellen in de woonplaats die zij tijdens de arbeidsrelatie heeft of bij beëindiging van de arbeidsrelatie had (en dat dus het instellen van een rechtsvordering eenvoudiger maakt), kan worden toegepast, of indien een nationaal voorschrift, zoals § 4, lid 1, onder d), ASGG, dat aan een werknemer de mogelijkheid biedt om een rechtsvordering in te stellen in de plaats waar het loon moet worden betaald of bij beëindiging van zijn arbeidsrelatie moest worden betaald (en dat dus het instellen van een rechtsvordering eenvoudiger maakt), kan worden toegepast?

(¹) Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2012, L 351, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Gera (Duitsland) op 4 november 2019 – DS/Volkswagen AG

(Zaak C-808/19)

(2020/C 45/19)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Gera

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DS

Verwerende partij: Volkswagen AG

Prejudiciële vragen

1. Moeten § 6, lid 1, en § 27, lid 1, van de EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (EG-FGV) (¹) respectievelijk artikel 18, lid 1, en artikel 26, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG (²) aldus worden uitgelegd dat de fabrikant zijn verplichting tot afgifte van een geldig certificaat overeenkomstig § 6, lid 1, EG-FGV (dan wel zijn verplichting tot afgifte van een certificaat van overeenstemming overeenkomstig artikel 18, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG) niet nakomt wanneer hij een verboden manipulatie-instrument in de zin van artikel 5, lid 2, en artikel 3, punt 10, van verordening (EG) nr. 715/2007 (³) in het voertuig heeft ingebouwd, en dat het in het verkeer brengen van een dergelijk voertuig indruist tegen het verbod op het in het verkeer brengen van een voertuig zonder geldig certificaat van overeenstemming overeenkomstig § 27, lid 1, 1 EG-FGV (dan wel tegen het verbod op de verkoop zonder geldig certificaat van overeenstemming overeenkomstig artikel 26, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG)?

Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord:

- 1 a. Beogen §§ 6 en 27, EG-FGV respectievelijk artikel 18, lid 1, artikel 26, lid 1, en artikel 46 van richtlijn 2007/46/EG ook de bescherming van de consument en – in het geval van wederverkoop op de tweedehandsmarkt – inzonderheid van de daaropvolgende autokoper, ook met betrekking tot zijn beschikkingsvrijheid en zijn vermogen? Behoort de aankoop door een autokoper van een gebruikt voertuig dat zonder geldig certificaat van overeenstemming in het verkeer werd gebracht, tot de risico's waarvan de voorkoming door deze voorschriften wordt beoogd?

2. Beoogt artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 715/2007 ook de bescherming van de consument en – in het geval van wederverkoop op de tweedehandsmarkt – inzonderheid van de daaropvolgende autokoper, onder meer ook met betrekking tot zijn beschikkingsvrijheid en zijn vermogen? Behoort de aankoop van een gebruikt voertuig waarin een verboden manipulatie-instrument is ingebouwd, tot de risico's waarvan de voorkoming door dit voorschrift wordt beoogd?
3. Moeten §§ 6 en 27, EG-FGV respectievelijk artikel 18, lid 1, artikel 26, lid 1, en artikel 46 van richtlijn 2007/46/EG en artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 715/2007 aldus worden uitgelegd dat, in het geval van een inbreuk hierop, een gebruiksvergoeding voor het daadwerkelijke gebruik van het voertuig geheel of gedeeltelijk in mindering moet worden gebracht op de schade van de consument (en in voorkomend geval, op welke wijze en in welke mate), wanneer de consument op grond van deze inbreuk de ontbinding van de koopovereenkomst kan eisen en eist? Maakt het enig verschil voor de uitlegging wanneer de inbreuk gepaard gaat met misleidende beweringen ten aanzien van de goedkeuringsinstanties en de consument over het feit dat aan alle goedkeuringsvoorwaarden is voldaan en dat het voertuig onbeperkt op de weg mag worden gebruikt, en de inbreuk en de misleiding tot doel hadden om kosten te besparen en maximale winsten uit hoge verkoopcijfers te behalen, en terzelfder tijd een concurrentievoordeel te verwerven ten koste van de nietsvermoedende klant?

-
- (¹) EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (Duits besluit inzake de EU-typegoedkeuring) van 3 februari 2011 (BGBl. I, blz. 126), zoals gewijzigd bij § 7 van het besluit van 23 maart 2017 (BGBl. I, blz. 522).
- (²) Richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd (PB 2007, L 263, blz. 1).
- (³) Verordening (EG) nr. 715/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2007 betreffende de typegoedkeuring van motorvoertuigen met betrekking tot emissies van lichte personen- en bedrijfsvoertuigen (Euro 5 en Euro 6) en de toegang tot reparatie- en onderhoudsinformatie (PB 2007, L 171, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Gera (Duitsland) op 4 november 2019 –
ER/Volkswagen AG**

(Zaak C-809/19)

(2020/C 45/20)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Gera

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: ER

Verwerende partij: Volkswagen AG

Prejudiciële vragen

1. Moeten § 6, lid 1, en § 27, lid 1, van de EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (EG-FGV) (¹) respectievelijk artikel 18, lid 1, en artikel 26, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG (²) aldus worden uitgelegd dat de fabrikant zijn verplichting tot afgifte van een geldig certificaat overeenkomstig § 6, lid 1, EG-FGV (dan wel zijn verplichting tot afgifte van een certificaat van overeenstemming overeenkomstig artikel 18, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG) niet nakomt wanneer hij een verboden manipulatie-instrument in de zin van artikel 5, lid 2, en artikel 3, punt 10, van verordening (EG) nr. 715/2007 (³) in het voertuig heeft ingebouwd, en dat het in het verkeer brengen van een dergelijk voertuig indruist tegen het verbod op het in het verkeer brengen van een voertuig zonder geldig certificaat van overeenstemming overeenkomstig § 27, lid 1, 1 EG-FGV (dan wel tegen het verbod op de verkoop zonder geldig certificaat van overeenstemming overeenkomstig artikel 26, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG)?

Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord:

- 1 a. Beogen §§ 6 en 27, EG-FGV respectievelijk artikel 18, lid 1, artikel 26, lid 1, en artikel 46 van richtlijn 2007/46/EG met name ook de bescherming van de consument, ook met betrekking tot zijn beschikkingsvrijheid en zijn vermogen? Behoort de aankoop door een consument van een voertuig dat zonder geldig certificaat van overeenstemming in het verkeer werd gebracht, tot de risico's waarvan de voorkoming door deze voorschriften wordt beoogd?

2. Beoogt artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 715/2007 ook de bescherming van de consument, ook met betrekking tot zijn beschikkingsvrijheid en zijn vermogen? Behoort de aankoop door een consument van een voertuig waarin een verboden manipulatie-instrument is ingebouwd, tot de risico's waarvan de voorkoming door dit voorschrift wordt beoogd?
3. Moeten §§ 6 en 27, EG-FGV respectievelijk artikel 18, lid 1, artikel 26, lid 1, en artikel 46 van richtlijn 2007/46/EG en artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 715/2007 aldus worden uitgelegd dat, in het geval van een inbreuk hierop, een gebruiksvergoeding voor het daadwerkelijke gebruik van het voertuig geheel of gedeeltelijk in mindering moet worden gebracht op de schade van de consument (en in voorkomend geval, op welke wijze en in welke mate), wanneer de consument op grond van deze inbreuk de ontbinding van de koopovereenkomst kan eisen en eist? Maakt het enig verschil voor de uitlegging wanneer de inbreuk gepaard gaat met misleidende beweringen ten aanzien van de goedkeuringsinstanties en de consument over het feit dat aan alle goedkeuringsvoorwaarden is voldaan en dat het voertuig onbeperkt op de weg mag worden gebruikt, en de inbreuk en de misleiding tot doel hadden om kosten te besparen en maximale winsten uit hoge verkoopcijfers te behalen, en terzelfder tijd een concurrentievoordeel te verwerven ten koste van de nietsvermoedende klant?

-
- (¹) EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (Duits besluit inzake de EU-typegoedkeuring) van 3 februari 2011 (BGBl. I, blz. 126), zoals gewijzigd bij § 7 van het besluit van 23 maart 2017 (BGBl. I, blz. 522).
- (²) Richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd (PB 2007, L 263, blz. 1).
- (³) Verordening (EG) nr. 715/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2007 betreffende de typegoedkeuring van motorvoertuigen met betrekking tot emissies van lichte personen- en bedrijfsvoertuigen (Euro 5 en Euro 6) en de toegang tot reparatie- en onderhoudsinformatie (PB 2007, L 171, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op 5 november 2019 – QF/Germanwings GmbH

(Zaak C-816/19)

(2020/C 45/21)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: QF

Verwerende partij: Germanwings GmbH

Prejudiciële vraag

Vormt een door de vakbond georganiseerde staking van het eigen personeel van een luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert een „buitengewone omstandigheid” in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004 (¹)?

-
- (¹) Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Provincial de Pontevedra (Spanje) op 13 november 2019 – D.A.T.A. e.a./Ryanair D.A.C.

(Zaak C-827/19)

(2020/C 45/22)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Audiencia Provincial de Pontevedra (provinciale rechter Pontevedra, Spanje)

Partijen in het hoofdgeding

Appellanten: D.A.T.A., L.F.A., A.M.A.G., L.F.A., J.G.C., S.C.C., A.C.V., A.A.G., A.C.A., L.C.A., N.P.B. en P.C.A.

Geïntimeerde: Ryanair D.A.C.

Prejudiciële vragen

- 1) Kan de uitoefening van het stakingsrecht door het personeel van een luchtvaartmaatschappij als een „buitengewone omstandigheid” in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 261/2004⁽¹⁾ worden beschouwd wanneer tot de staking is opgeroepen door een vakbond teneinde betere arbeidsomstandigheden af te dwingen – dat wil zeggen wanneer zij niet is uitgelokt door een eerdere beslissing van de werkgever, maar is ingegeven door de eisen van de werknemers, – of gaat het daarentegen om een omstandigheid die inherent is aan de uitoefening van de activiteit van de luchtvaartmaatschappij?
- 2) Is de luchtvaartmaatschappij onder omstandigheden als in dit geding aan de orde verplicht om een wettelijk toelaatbare maatregel te treffen, zoals de passagiers vluchten aanbieden van maatschappijen die niet door de staking worden getroffen, ook indien zij voldoende op voorhand, zoals wettelijk vereist, over de staking is geïnformeerd?
- 3) Is bij de beoordeling of een staking van het cabinepersoneel van de luchtvaartmaatschappij een „buitengewone omstandigheid” in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 261/2004 is, relevant op welke wijze die staking wordt afgelast, met name wanneer de afgelasting het gevolg is van wederzijdse concessies van de conflicterende partijen?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social no 41 de Madrid (Spanje) op 20 november 2019 – JL/Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Zaak C-841/19)

(2020/C 45/23)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de lo Social de Madrid

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: JL

Verwerende partij: Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Prejudiciële vraag

Moeten artikel 4, lid 1, van richtlijn 79/7 ⁽¹⁾ en artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/54/EG ⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een regeling van een lidstaat zoals aan de orde in het hoofdgeding, volgens welke de loongrondslag van de deeltijdwerker, die reeds is verlaagd vanwege het deeltijdkarakter van de arbeidsovereenkomst, bij de berekening van het bedrag waarvoor het Fogasa ⁽³⁾ jegens de deeltijdwerknemer krachtens artikel 33 ET aansprakelijk is, nogmaals, wederom vanwege het deeltijdkarakter van de arbeidsovereenkomst, wordt verlaagd ten opzichte van die van een vergelijkbare voltijds werknemer, voor zover die regeling vrouwelijke werknemers benadeelt ten opzichte van werknemers van het mannelijk geslacht?

⁽¹⁾ Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid (PB 1979, L 6, blz. 24).

⁽²⁾ Richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (PB 2006, L 204, blz. 23).

⁽³⁾ Fondo de Garantía Salarial.

Beroep ingesteld op 19 november 2019 – Europese Commissie/Koninkrijk België

(Zaak C-842/19)

(2020/C 45/24)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: W. Roels, A. Armenia, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk België

Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk België, door niet alle maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het arrest van 12 april 2018, Commissie/België, C-110/17, de verplichtingen niet is nagekomen die krachtens artikel 260, lid 1, VWEU op hem rusten;
- het Koninkrijk België veroordelen tot betaling van een dwangsom van 22 076,55 EUR per dag vertraging in de uitvoering van het arrest in voorgenoemde zaak C-110/17, te rekenen vanaf de datum van de uitspraak van het arrest in de onderhavige zaak tot en met de datum van de uitvoering van het arrest in voorgenoemde zaak C-110/17, te betalen op een rekening die de Commissie zal meedelen;
- het Koninkrijk België veroordelen tot betaling van een forfaitair minimumbedrag van 2 029 000 EUR of, indien dit minimumbedrag wordt overschreden, een forfaitair bedrag van 4 905,90 EUR per dag, te betalen vanaf de dag van uitspraak van het arrest in voorgenoemde zaak C-110/17 tot en met de dag van uitspraak van het arrest in de onderhavige zaak of tot en met de dag van de uitvoering van het arrest in voorgenoemde zaak C-110/17, indien deze datum eerder valt, te betalen op een rekening die de Commissie zal meedelen.
- het Koninkrijk België verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar beroep klaagt de Commissie dat het Koninkrijk België heeft nagelaten de maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het arrest van het Hof van 12 april 2018.

Hogere voorziening ingesteld op 28 november 2019 door de Bolivariaanse Republiek Venezuela tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer – uitgebreid) van 20 september 2019 in zaak T-65/18, Venezuela/Raad

(Zaak C-872/19 P)

(2020/C 45/25)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Bolivariaanse Republiek Venezuela (vertegenwoordigers: F. Di Gianni en L. Giuliano, avvocati)

Andere partij in de procedure: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen voor zover daarbij het beroep niet-ontvankelijk is verklaard;
- rekwirantes beroep ontvankelijk verklaren en de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor een uitspraak ten gronde; en
- de Raad verwijzen in de kosten van deze procedure en van de procedure bij het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert rekwirante één middel aan, dat uit drie onderdelen bestaat.

Het Gerecht heeft het criterium van rechtstreekse geraaktheid zoals bedoeld in de vierde alinea van artikel 263 VWEU verkeerd uitgelegd in het licht van de rechtspraak in de zaak *Almaz-Antey*:

1. Het Gerecht heeft de verkeerde toetsing toegepast om te beoordelen of de Bolivariaanse Republiek Venezuela rechtstreeks geraakt wordt door de litigieuze bepalingen ⁽¹⁾.
2. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door, bij de toepassing van het criterium van rechtstreekse geraaktheid zoals vastgesteld in het arrest *Almaz-Antey*, voorbij te gaan aan enkele essentiële omstandigheden van het onderhavige geval.
3. Het Gerecht heeft verzuimd om de feitelijke gevolgen van de litigieuze bepalingen voor de Bolivariaanse Republiek Venezuela in aanmerking te nemen.

⁽¹⁾ Besluit (GBVB) 2017/2074 van de Raad van 13 november 2017 betreffende beperkende maatregelen in het licht van de situatie in Venezuela (PB 2017, L 295, blz. 60).

Hogere voorziening ingesteld op 28 november 2019 door Aeris Invest Sàrl tegen de beschikking van het Gerecht (Achtste kamer) van 10 oktober 2019 in zaak T-599/18, Aeris Invest/GAR

(Zaak C-874/19 P)

(2020/C 45/26)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Aeris Invest Sàrl (vertegenwoordigers: R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, abogados)

Andere partij in de procedure: gemeenschappelijke afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

- de beschikking van het Gerecht van 10 oktober 2019, Aeris Invest/GAR, T-599/18, EU:T:2019:740, vernietigen, voor zover zij het beroep niet-ontvankelijk verklaart;
- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor afdoening, waarbij het gebonden is aan de beslissing van het Hof over de rechtsvragen, overeenkomstig de conclusies van die partij in eerste aanleg; en
- de beslissing over de kosten aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

In haar eerste middel betoogt rekwirante dat de bestreden beschikking in strijd is met artikel 20, van verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1093/2010 (PB 2010, L 331, blz. 12) en met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”). Rekwirante betoogt dat de voor het Gerecht bestreden handeling bindende rechtsgevolgen heeft, voor zover de definitieve waardebeoordeling integraal deel uitmaakt van het besluit tot afwikkeling.

In haar tweede middel betoogt rekwirante dat de bestreden beschikking in strijd is met artikel 17 van het Handvest. De uitlegging van artikel 20 van verordening nr. 806/2014 in de bestreden beschikking is onverenigbaar met het recht op eigendom, voor zover zij een inbreuk op het eigendomsrecht van rekwirante zonder enige vergoeding mogelijk maakt.

Volgens het derde middel in hogere voorziening schendt de bestreden beschikking artikel 20, lid 11, onder b, van verordening nr. 806/2014. Nadat het besluit tot afwikkeling was genomen en de aandelen waren afgeschreven, zijn de voormalige aandeelhouders van Banco Popular schuldeisers van de onderneming geworden. Artikel 20, lid 11, onder b, van verordening nr. 806/2014 is dus van toepassing op de voormalige aandeelhouders, voor zover deze bepaling voorziet in de verplichting om te beslissen over het terugnemen van de vorderingen van de crediteuren in het licht van de definitieve waardering.

In het vierde middel betoogt rekwirante tot slot dat de bestreden beschikking in strijd is met artikel 20, leden 11 en 14, onder b, van verordening nr. 806/2014 en met artikel 41 van het Handvest, aangezien zij er geen rekening mee houdt dat de bestreden handeling bindende rechtgevolgen heeft ten opzichte van rekwirante, voor zover zij AERIS belet toegang te krijgen tot recente en volledige informatie over de boekhoudkundige situatie van een onderneming waarvan AERIS 3,45 % van de aandelen in handen had.

Hogere voorziening ingesteld op 3 december 2019 door HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer – uitgebreid) van 24 september 2019 in zaak T-105/17, HSBC Holdings plc e.a./Commissie

(Zaak C-883/19 P)

(2020/C 45/27)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirantes: HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France (vertegenwoordigers: K. Bacon QC, D. Bailey, barristers, M. Simpson, solicitor, C. Angeli, avocate, M. Giner, advocate)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- punt 2 van het dictum van het arrest van het Gerecht (Tweede kamer – uitgebreid) van 24 september 2019 in zaak T-105/17, HSBC Holdings plc e.a./Europese Commissie, vernietigen;
- artikel 1, onder b), van het besluit van de Commissie C(2016) 8530 final van 7 december 2016 inzake een procedure op grond van artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-overeenkomst [Zaak AT.39914 – Rentederivaten in euro (EIRD)] ⁽¹⁾ nietig verklaren; subsidiair, artikel 1, onder b), nietig verklaren voor zover het stelt dat HSBC na 19 maart 2007 heeft deelgenomen aan één enkele voortdurende inbreuk;
- de Commissie verwijzen in HSBC's kosten van zaak T-105/17 en in die van deze hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen zes middelen aan.

Eerste middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting wat betreft de gevolgen van de schending door de Commissie van wezenlijke procedurele vormvoorschriften, te weten het recht van HSBC op de beginselen van het vermoeden van onschuld, goed bestuur en de rechten van de verdediging.

Tweede middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door artikel 101, lid 1, VWEU verkeerd toe te passen bij de beoordeling van het doel van de manipulatie van 19 maart 2007 en/of door de informatie verkeerd voor te stellen.

Derde middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de twee gesprekken een inbreuk naar strekking vormen op artikel 101, lid 1, VWEU. Het Gerecht heeft met name ten onrechte geoordeeld dat met het mededingingsbevorderende karakter van die gesprekken krachtens artikel 101, lid 1, VWEU enkel rekening kan worden gehouden in het kader van nevenrestricties bij een primaire transactie of de beoordeling krachtens artikel 101, lid 3, VWEU.

Vierde middel: in zijn oordeel over de twee gesprekken van 12 en 16 februari 2007 heeft het Gerecht het overgelegde bewijs kennelijk verkeerd voorgesteld.

Vijfde middel: de conclusie van het Gerecht dat de in zijn arrest vastgestelde één enkele voortdurende inbreuk, één enkel doel nastreefde, geeft blijk van een verkeerde rechtsopvatting wat betreft twee punten: (i) het Gerecht heeft de feiten en het bewijs met betrekking tot het gesprek van 27 maart 2007 kennelijk verdraaid; (ii) het Gerecht heeft blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door te oordelen dat met de twee gesprekken over mid-prijzen het door het Gerecht vastgestelde één enkele doel werd nagestreefd.

Zesde middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door te oordelen dat HSBC deelgenomen heeft aan één enkele voortdurende inbreuk die gedragingen omvat die in het besluit niet als inbreukmakende gedragingen van HSBC zijn aangemerkt.

⁽¹⁾ PB 2019, C 130, blz 4.

Hogere voorziening ingesteld op 4 december 2019 door Fiat Chrysler Finance Europe tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer – uitgebreid) van 24 september 2019 in de gevoegde zaken T-755/15 en T-759/15, Luxembourg en Fiat Chrysler Finance Europe/Commissie.

(Zaak C-885/19 P)

(2020/C 45/28)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Fiat Chrysler Finance Europe (vertegenwoordigers: J. Rodriguez, abogado, N. de Boynes, avocat, M. Engel, Rechtsanwalt, G. Maisto, avvocato)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie, Ierland

Conclusies

- het arrest van het Gerecht (Zevende kamer – uitgebreid) van 24 september 2019 in de gevoegde zaken T-755/15 en T-759/15 vernietigen;
- het bestreden besluit van de Commissie van 21 oktober 2015 ⁽¹⁾ in overeenstemming met artikel 263, lid 4, VWEU vernietigen; of subsidiair, indien en voor zover het Hof niet in staat is een definitieve beslissing te nemen, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht; en
- de Commissie verwijzen in de kosten van Fiat Chrysler Finance Europe overeenkomstig artikel 138, lid 1, en artikel 184, leden 1 en 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie en in de kosten van Fiat Chrysler Finance Europe in eerste aanleg.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert rekwirante drie middelen aan.

Eerste middel: de analyse van het Gerecht van de vraag of Fiat Chrysler Finance Europe een voordeel heeft ontleend aan de voorafgaande prijsafspraken (*advance pricing agreement*, „APA”) schendt artikel 107 VWEU omdat (i) het Gerecht de juridische toets om te bepalen of de APA een methodologie heeft toegepast die de toepasselijke beoordelingsmarge overschrijdt, onjuist heeft toegepast, en (ii) het Gerecht de relevante onderneming die de begunstigde van de APA was, niet naar behoren heeft gedefinieerd.

Tweede middel: de analyse van het Gerecht van de rechtsgrondslag voor het zakelijkheidsbeginsel (*arm's length principle*, „ALP”) van de Commissie is ontoereikend en tegenstrijdig en schendt het algemene beginsel om adequate en coherente redenen te geven.

Derde middel: het Gerecht heeft het fundamentele beginsel van rechtszekerheid geschonden door (i) het ontoereikend gedefinieerde ALP van de Commissie te onderschrijven zonder in te gaan op de draagwijdte en de inhoud ervan, en (ii) de toepassing van het selectiviteitsvermoeden op de APA te handhaven.

⁽¹⁾ Besluit (EU) 2016/2326 van de Commissie van 21 oktober 2015 betreffende steunmaatregel SA.38375 (2014/C) (ex 2014/NN) door Luxemburg ten gunste van Fiat ten uitvoer gelegd [kennisgeving geschied onder nummer C(2015) 7152] (PB 2016, L 351, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 4 december 2019 door GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 24 september 2019 in zaak T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Commissie

(Zaak C-888/19 P)

(2020/C 45/29)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (vertegenwoordiger: R. MacLean, Solicitor)

Andere partijen in de procedure: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, Europese Commissie

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- het tweede onderdeel van het eerste middel van het verzoekschrift in eerste aanleg – zoals herhaald in het bestreden arrest – ongegrond verklaren;
- zelf uitspraak ten gronde doen over het tweede onderdeel van het eerste middel van het verzoekschrift in eerste aanleg, zoals herhaald in het bestreden arrest;
- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor een uitspraak over de overige middelen van de verzoekster in eerste aanleg inzake rechtsschendingen; en
- verzoekster in eerste aanleg verwijzen in rekwirantes kosten van zowel de onderhavige procedure als de procedure in eerste aanleg en in beroep.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert aan dat het bestreden arrest op grond van drie afzonderlijke middelen moet worden vernietigd.

Eerste middel: Het Gerecht heeft in het bestreden arrest blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging en toepassing van de samenhangende begrippen „verstoringen van betekenis” en „financiële situatie” zoals bedoeld in artikel 2, lid 7, onder c), derde streepje, van de antidumpingbasisverordening ⁽¹⁾ en de daaruit voortvloeiende verschuiving van de bewijslast voor behandeling als marktgerichte onderneming (BMO) van de verzoekende partij naar de Commissie.

Tweede middel: Het Gerecht heeft de grenzen van de beoordelingsmarge van de Commissie bij het beoordelen van BMO-verzoeken miskend en ten aanzien van de omstandigheden van de producent-exporteur zijn eigen beoordeling in de plaats gesteld van die van de Commissie.

Derde middel: Rekwirante verzoekt om vernietiging van het eerste punt van het dictum van het bestreden arrest op grond dat het Gerecht met de daarin vervatte vaststelling ultra petita heeft geoordeeld.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB 2009, L 343, blz. 51).

Hogere voorziening ingesteld op 4 december 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 24 september 2019 in zaak T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube/Commissie

(Zaak C-891/19 P)

(2020/C 45/30)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Maxian Rusche en N. Kuplewatzky, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Hubei Xinyegang Special Tube Co. Ltd, ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, Válcovny trub Chomutov a.s., Vallourec Deutschland GmbH

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- het eerste en het tweede middel van het verzoek in eerste aanleg ongegrond verklaren;
- de zaak wat betreft het derde en het vierde middel van het verzoek in eerste aanleg terugverwijzen naar het Gerecht voor een nieuwe beoordeling;
- de beslissing over de kosten in eerste aanleg en in hogere voorziening aanhouden tot de definitieve afdoening door het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie voert zes middelen aan.

Ten eerste bevatten de punten 59 tot en met 67 van het arrest verscheidene onjuiste rechtsopvattingen. Het Gerecht heeft in het bijzonder artikel 1, leden 2 en 4, artikel 3, leden 2, 3 en 8, en artikel 4 van de basisverordening ⁽¹⁾ onjuist uitgelegd door in die laatste twee bepalingen de verplichting te lezen dat de Commissie bij haar prijseffectenanalyse rekening moet houden met de marktsegmentatie van het betrokken product. De leden 2 en 3 van artikel 3 van de basisverordening verlangen echter een vergelijking op het niveau van een soortgelijk product in de zin van artikel 1, lid 4, van de basisverordening en niet de door het Gerecht vereiste gedetailleerde beoordeling op marktsegmentniveau. De rechtspraak waarop het Gerecht zich heeft gebaseerd ondersteunt het standpunt van het Gerecht niet en het Gerecht geeft een verkeerde voorstelling van de feiten die aan die rechtspraak ten gronde liggen en van de feiten waarop de bestreden verordening ⁽²⁾ is gebaseerd. Ten slotte en in elk geval zijn er geen specifieke kenmerken die een analyse per marktsegment rechtvaardigen.

Ten tweede heeft het Gerecht in de punten 59 tot en met 67 van het arrest de bestreden verordening onjuist uitgelegd of heeft het Gerecht een verkeerde voorstelling gegeven van de feiten betreffende het gebruik van productcontrolenummers (PCN) in de prijseffectenanalyse van de Commissie. Het gebruik van PCN internaliseert bepaalde kenmerken zoals de marktsegmentatie (en vele andere factoren), wat er vanzelfsprekend voor zorgt dat een prijseffectenanalyse die gebaseerd is op dergelijke PCN-structuur, met die factoren rekening houdt. Een verder gesegmenteerde prijseffectenanalyse was daarom niet nodig.

Ten derde heeft het Gerecht in de punten 77 tot en met 79 van het arrest een verkeerde uitlegging gegeven aan artikel 296 VWEU en het bewijs betreffende de op marktsegmenten gebaseerde analyse tijdens het onderzoek en in de bestreden verordening verkeerd opgevat.

Ten vierde heeft het Gerecht in de punten 68 tot en met 76 van het arrest de leden 2 en 3 van artikel 3 van de basisverordening, waarin enkel wordt vereist dat de gevolgen van de invoer met dumping op de bedrijfstak van de Unie worden vastgesteld, onjuist uitgelegd. Anders dan het Gerecht heeft geoordeeld, zijn de gevolgen van de verkoop van producttypes die niet worden geëxporteerd door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, irrelevant.

Ten vijfde houden de punten 67 tot en met 76 van het arrest geen rekening met de gevolgen van artikel 17 van de basisverordening, dat gaat over steekproeven, en ontnemen zij het zijn nuttig effect. De vaststelling in die punten gaat eraan voorbij dat het inherente gevolg van het nemen van steekproeven is dat de Commissie enkel de invoer analyseert van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs. Bijgevolg kunnen er – zonder dat dit onrechtmatig is – verkopen zijn die wegens het gebruik van steekproeven niet in aanmerking worden genomen. Dat neveneffect doet echter geen afbreuk aan de rechtmatigheid van de prijseffectenanalyse die wordt uitgevoerd op basis van een in overeenstemming met artikel 17 van de basisverordening genomen representatieve steekproef.

Ten zesde heeft het Gerecht in de punten 34, 35 en 45 van het arrest het eerste en tweede bij hem aangevoerde middel geherkwalificeerd en aldus ultra petita beslist. Het Gerecht heeft ook blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de omvang van de rechterlijke toetsing met betrekking tot het eerste en het tweede bij hem aangevoerde middel onjuist af te bakenen. Zelfs als de door het Gerecht geformuleerde toetsingsmaatstaf bestond, quod non, dan nog heeft het Gerecht de feiten die aan de analyse van de Commissie ten gronde liggen, onjuist gekwalificeerd of zelfs onjuist voorgesteld.

(¹) Verordening (EU) 2016/1036 van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2016 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie (PB 2016, L 176, blz. 21).

(²) Uitvoeringsverordening (EU) 2017/804 van de Commissie van 11 mei 2017 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde naadloze buizen en pijpen, van ijzer (ander dan gietijzer) of van staal (ander dan roestvrij staal), met een rond profiel, met een uitwendige diameter van meer dan 406,4 mm, van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB 2017, L 121, blz. 3).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovni sud (Kroatië) op 5 december 2019 – Russische Federatie

(Zaak C-897/19)

(2020/C 45/31)

Procestaal: Kroatisch

Verwijzende rechter

Vrhovni sud

Partijen in de strafzaak

I. N

Russische Federatie

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 18 VWEU aldus worden uitgelegd dat een lidstaat van de Europese Unie die uitspraak doet over de uitlevering aan een derde staat van een onderdaan van een staat die geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel een Schengenlidstaat, deze laatste staat, waarvan die persoon de nationaliteit heeft, in kennis moet stellen van het uitleveringsverzoek?
- 2) Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord en de Schengenlidstaat om de overlevering van die persoon heeft verzocht met het oog op het voeren van een procedure waarvoor om uitlevering is verzocht, moet die persoon dan op grond van de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de procedures voor overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie en IJsland en Noorwegen aan die Schengenlidstaat worden overgeleverd?

Beschikking van de president van het Hof van 21 oktober 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Justice de paix du troisième canton de Charleroi - België) – IZ/Ryanair DAC

(Zaak C-735/18) ⁽¹⁾

(2020/C 45/32)

Procestaal: Frans

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 44 van 4.2.2019.

Beschikking van de president van het Hof van 18 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal administratif de Paris - Frankrijk) – XS/Recteur de l'académie de Paris

(Zaak C-281/19) ⁽¹⁾

(2020/C 45/33)

Procestaal: Frans

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 187 van 3.6.2019.

Beschikking van de president van het Hof van 26 november 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de tribunal d'instance de Nice - Frankrijk) – VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd

(Zaak C-395/19) ⁽¹⁾

(2020/C 45/34)

Procestaal: Frans

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 246 van 22.7.2019.

GERECHT

Beroep ingesteld op 1 november 2019 – John Wood Group e.a./Commissie

(Zaak T-749/19)

(2020/C 45/35)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: John Wood Group plc (Aberdeen, Verenigd Koninkrijk), WGPSN (Holdings) Ltd (Aberdeen), Wood Group Investments Ltd (Aberdeen) en Amec Foster Wheeler Ltd (Knutsford, United Kingdom) (vertegenwoordigers: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, advocaat, en K. Desai, Solicitor)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- oordelen dat er geen sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, artikel 1 van besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren voor zover daarin wordt vastgesteld dat er sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, en de verplichting van het Verenigd Koninkrijk om door verzoeksters in deze context ontvangen vermeende onrechtmatige staatssteun terug te vorderen (artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit), opheffen;
- subsidiair de artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit nietig verklaren voor zover het Verenigd Koninkrijk daarin wordt gelast de vermeende staatssteun terug te vorderen van verzoeksters; en
- in elk geval de Commissie verwijzen in de door verzoeksters in deze procedure gemaakte kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters negen middelen aan.

1. De Commissie heeft de context, het doel en de werking van de regels van het Verenigd Koninkrijk inzake de Controlled Foreign Company (gecontroleerde buitenlandse vennootschap; hierna: „CFC”) onjuist opgevat met betrekking tot de wijze waarop wordt omgegaan met passieve financiële winsten. De bevindingen van de Commissie in het bestreden besluit zijn gebaseerd op een opeenstapeling van kennelijke fouten. In het bijzonder heeft de Commissie het algemene belastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk en de doeleinden van het CFC-stelsel, in de specifieke context van de vrijstelling inzake groepsfinanciering en bij het definiëren van in aanmerking komende leenverhoudingen, kennelijk verkeerd begrepen
2. De Commissie heeft de vrijstelling inzake groepsfinanciering ten onrechte aangemerkt als een belastingvrijstelling en, dientengevolge, als een voordeel. Ten aanzien van passieve financiële winsten vormt de vrijstelling inzake groepsfinanciering niet een selectief voordeel, maar een heffingsbepaling en een onderdeel van de afbakening van de CFC-regels. De Commissie heeft geen kwantitatieve analyse verschaft om aan te tonen dat sprake is van een voordeel en, bij gebreke van overtuigend bewijs dat de betrokken maatregel tot een voordeel leidt, kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

3. De Commissie heeft het referentiestelsel voor de beoordeling van de gevolgen van de CFC-regels onjuist bepaald en de CFC-regels ten onrechte aangemerkt als een regeling die losstaat van het algemene stelsel van vennootschapsbelasting van het Verenigd Koninkrijk. De Commissie heeft het doel van de CFC-regels onjuist opgevat en heeft verzuimd de discretionaire bevoegdheid van het Verenigd Koninkrijk in aanmerking te nemen.
4. De Commissie heeft blijk gegeven van kennelijke fouten bij haar staatssteunanalyse, en heeft bij het onderzoek naar de vergelijkbaarheid de verkeerde tests uitgevoerd. De Commissie heeft niet erkend dat het risico voor de heffingsgrondslag in het Verenigd Koninkrijk verschilt naargelang er leningen worden verstrekt aan een in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit dan wel aan een niet in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit, en is op irrationele wijze tot de slotsom gekomen dat het verstrekken van leningen binnen een groep vergelijkbaar is met het verstrekken van leningen aan derden.
5. Zelfs ervan uitgaande dat de betrokken CFC-maatregelen prima facie steun vormen in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU, is in het bestreden besluit ten onrechte geconcludeerd dat er geen rechtvaardiging was op grond waarvan de betrokken maatregel in overeenstemming was met de staatssteunregels van de EU. Voorts is het bestreden besluit irrationeel en inconsistent. De Commissie heeft namelijk terecht aanvaard dat hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 gerechtvaardigd is in gevallen waarin een CFC-heffing uitsluitend van toepassing zou zijn aan de hand van het nulskenario van hoofdstuk 5 van voornoemd deel 9A op basis van de test voor „met het Verenigd Koninkrijk verbonden kapitaal”, op grond dat die test onevenredig moeilijk uit te voeren zou zijn in de praktijk, maar meent tegelijkertijd, zonder toereikende motivering, dat voornoemd hoofdstuk 9 nooit gerechtvaardigd is in gevallen waarin op grond van de sleutelfuncties-test een CFC-heffing van toepassing is uit hoofde van voornoemd hoofdstuk 5. De sleutelfuncties-test is namelijk buitensporig moeilijk uit te voeren in de praktijk, waardoor de Commissie had moeten oordelen dat hoofdstuk 9 ook in de context van die test gerechtvaardigd is, en dus had moeten concluderen dat er geen sprake was van staatssteun.
6. Ingeval het bestreden besluit wordt gehandhaafd, zou tenuitvoerlegging ervan middels terugvordering van de vermeende staatssteun bij verzoeksters schending vormen van fundamentele beginselen van het Unierecht, waaronder de vrijheid van vestiging en de vrijheid van dienstverlening, waarbij moet worden opgemerkt dat de betrokken CFC's zich in andere lidstaten bevinden.
7. De in het bestreden besluit gelaste terugvordering is ongegrond en strijdig met grondbeginselen van de Unie.
8. De Commissie heeft wezenlijke elementen van het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd, zoals de conclusie dat de CFC-heffing uit hoofde van hoofdstuk 5 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 zonder moeite of onevenredige lasten zou kunnen worden toegepast aan de hand van de sleutelfuncties-test.
9. Het bestreden besluit is ook in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur, op grond waarvan de Commissie moet zorgen voor transparantie en voorspelbaarheid in haar bestuurlijke procedures en haar besluiten binnen een redelijke termijn moet nemen. Het is niet redelijk dat het de Commissie meer dan vier jaar heeft gekost om te besluiten het onderzoek in het onderhavige geval te openen, en dat de Commissie meer dan zes jaar na invoering van de litigieuze maatregel een besluit heeft vastgesteld.

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Rio Tinto European Holdings e.a./Commissie

(Zaak T-762/19)

(2020/C 45/36)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Rio Tinto European Holdings Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk), Rio Tinto International Holdings Ltd (Londen) en Rio Tinto Simfer UK Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: N. Niejahr en B. Hoorelbeke, advocaten, A. Stratakis en P. O’Gara, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1), nietig verklaren, voor zover daarbij wordt vastgesteld dat de vermeende steunmaatregel steun vormt in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU en, onder meer bij verzoeksters, terugvordering, met rente, van die steun wordt gelast;
- subsidiair de artikelen 2, 3 en 4 van het bestreden besluit nietig verklaren, voor zover daarbij, onder meer bij verzoeksters, terugvordering, met rente, van die steun wordt gelast;
- de Commissie verwijzen in haar eigen kosten en de kosten die verzoeksters in verband met de onderhavige procedure heeft gemaakt.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters vijf middelen aan.

1. De Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU geschonden door te oordelen dat de vermeende steunmaatregel een selectief voordeel verschafft aan:
 - a) de ondernemingen die gebruik maken van de vrijstelling van 75 % voor in aanmerking komende leenverhoudingen met een laag risico, omdat de Commissie:
 - ten onrechte de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk heeft aangemerkt als het referentiestelsel;
 - blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door tot de slotsom te komen dat de vrijstelling van 75 % een afwijking van het referentiebelastingstelsel vormt, aangezien:
 - (i) de vaststelling van een afwijking ten onrechte is gebaseerd op de regelgevingstechniek;
 - (ii) de sleutelfuncties-test niet de bepalende test is voor de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk; en
 - (iii) in aanmerking komende en niet in aanmerking komende leenverhoudingen zich niet in dezelfde feitelijke en juridische situatie bevinden, en de Commissie in ieder geval blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾ analoog toe te passen, of overmatig te steunen op de bewoordingen daarvan.
 - blijkt heeft gegeven van een onjuiste opvatting van de feiten en van het recht door tot de slotsom te komen dat de vrijstelling van 75 % niet wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel, zoals het geval is voor de vrijstelling inzake groepsfinanciering die van toepassing is op passieve financiële winsten die onder Section 371EC van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (kapitaalinvesteringen van het Verenigd Koninkrijk) vallen.
 - b) de ondernemingen die gebruik maken van de vrijstellingen inzake overeenkomende rente en in aanmerking komende middelen, omdat de Commissie:
 - ten onrechte de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk heeft aangemerkt als het referentiestelsel;
 - blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door tot de slotsom te komen dat de vrijstellingen inzake overeenkomende rente en in aanmerking komende middelen afwijkingen van het referentiebelastingstelsel vormen, aangezien:
 - (i) ten onrechte op grond van de regelgevingstechniek is vastgesteld dat er sprake is van een afwijking en de sleutelfuncties-test niet de bepalende test is voor de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk;
 - (ii) belastingplichtigen die in aanmerking komen voor de vrijstelling inzake overeenkomende rente zich niet in dezelfde feitelijke en juridische situatie bevinden als belastingplichtigen die daar niet voor in aanmerking komen.
 - blijkt heeft gegeven van een onjuiste opvatting van de feiten en van het recht door tot de slotsom te komen dat vrijstelling inzake overeenkomende rente niet wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
2. De Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU geschonden door niet aan te tonen dat de vermeende steunmaatregel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kon beïnvloeden en de mededinging dreigde te vervalsen.

3. Subsidiair heeft de Commissie artikel 49 VWEU geschonden door de vermeende steunmaatregel aan te merken als onverenigbare staatssteun die niet in strijd is met de vrijheid van vestiging zoals gewaarborgd door artikel 49 VWEU.
4. De Commissie heeft het grondbeginsel van gelijke behandeling en non-discriminatie geschonden door:
 - passieve financiële winsten uit in aanmerking komende leningen op dezelfde wijze te behandelen als passieve financiële winsten uit niet in aanmerking komende leningen; en
 - de vrijstelling inzake groepsfinanciering anders te behandelen naargelang de passieve financiële winsten onder Section 371EB dan wel onder Section 371EC van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen.
5. Subsidiair heeft de Commissie – zelfs al zou de vermeende steunmaatregel onder artikel 107, lid 1, VWEU vallen – artikel 16, lid 1, van de procedureverordening ⁽²⁾ geschonden, door te gelasten dat bedragen aan vermeend onverenigbare steun worden teruggevorderd bij de begunstigden van de vermeende steunmaatregel, aangezien een dergelijke terugvordering in strijd is met algemene Unierechtelijke beginselen, te weten het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Ultra Electronics Holdings e.a./Commissie

(Zaak T-763/19)

(2020/C 45/37)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Ultra Electronics Holdings plc (Londen, Verenigd Koninkrijk), DF Group Ltd (Londen) en Ultra Electronics Swiss Holdings Company Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 49 VWEU of het vrij verkeer van kapitaal overeenkomstig artikel 63 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partijen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.

2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75 % vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van hun (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voeren de verzoekende partijen volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partijen betwisten, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezetenen groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Keller Holdings/Commissie**(Zaak T-764/19)**

(2020/C 45/38)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Keller Holdings Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.

7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die prima facie onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiäre) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Genus Investments/Commissie

(Zaak T-765/19)

(2020/C 45/39)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Genus Investments Ltd (Basingstoke, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begripen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (¹), terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 (²) en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.

10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

(¹) Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

(²) Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Just Eat Holding Ltd/Commissie

(Zaak T-766/19)

(2020/C 45/40)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Just Eat Holding Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordiger: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU of het vrij verkeer van kapitaal overeenkomstig artikel 63 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.

3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiäre) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Markit Group/Commissie**(Zaak T-767/19)**

(2020/C 45/41)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Markit Group Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.

9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ^(?) en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Elementis Holdings Ltd/Commissie

(Zaak T-768/19)

(2020/C 45/42)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Elementis Holdings Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (¹), terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 (²) en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiäre) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

-
- (¹) Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).
- (²) Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Informa e.a./Commissie

(Zaak T-769/19)

(2020/C 45/43)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Informa plc (Londen, Verenigd Koninkrijk), Maypond Ltd (Dublin, Ierland), Tanahol Ltd (Dublin) en Colonygrove Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU of het vrij verkeer van kapitaal overeenkomstig artikel 63 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.

3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van hun (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voeren de verzoekende partijen volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partijen betwisten, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – Merlin UK Finco 1 e.a./Commissie**(Zaak T-770/19)**

(2020/C 45/44)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Merlin UK Finco 1 Ltd (Poole, Verenigd Koninkrijk), Merlin UK Finco 2 Ltd (Poole), Charcoal Newco 1 Ltd (Poole) en Charcoal Newco 1A Ltd (Poole) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse and P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 49 VWEU of het vrij verkeer van kapitaal overeenkomstig artikel 63 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partijen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (⁽¹⁾), terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.

9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van hun (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voeren de verzoekende partijen volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partijen betwisten, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 11 november 2019 – Experian Finance 2012/Commissie

(Zaak T-771/19)

(2020/C 45/45)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Experian Finance 2012 Ltd (Nottingham, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

-
- (¹) Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).
- (²) Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 11 november 2019 – William Grant & Sons en William Grant & Sons Investments/Commissie

(Zaak T-772/19)

(2020/C 45/46)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: William Grant & Sons Holdings Ltd (Dufftown, Verenigd Koninkrijk) en William Grant & Sons Investments Ltd (Dufftown) (vertegenwoordigers: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, advocaat, en K. Desai, Solicitor)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- oordelen dat er geen sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, artikel 1 van besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren voor zover daarin wordt vastgesteld dat er sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, en de verplichting van het Verenigd Koninkrijk om door verzoeksters in deze context ontvangen vermeende onrechtmatige staatssteun terug te vorderen (artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit), opheffen;
- subsidiair de artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit nietig verklaren voor zover het Verenigd Koninkrijk daarin wordt gelast de vermeende staatssteun terug te vorderen van verzoeksters; en
- in elk geval de Commissie verwijzen in de door verzoeksters in deze procedure gemaakte kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters negen middelen aan.

1. De Commissie heeft de context, het doel en de werking van de regels van het Verenigd Koninkrijk inzake de Controlled Foreign Company (gecontroleerde buitenlandse vennootschap; hierna: „CFC”) onjuist opgevat met betrekking tot de wijze waarop wordt omgegaan met passieve financiële winsten. De bevindingen van de Commissie in het bestreden besluit zijn gebaseerd op een opeenstapeling van kennelijke fouten. In het bijzonder heeft de Commissie het algemene belastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk en de doeleinden van het CFC-stelsel, in de specifieke context van de vrijstelling inzake groepsfinanciering en bij het definiëren van in aanmerking komende leenverhoudingen, kennelijk verkeerd begrepen.
2. De Commissie heeft de vrijstelling inzake groepsfinanciering ten onrechte aangemerkt als een belastingvrijstelling en, dientengevolge, als een voordeel. Ten aanzien van passieve financiële winsten vormt de vrijstelling inzake groepsfinanciering niet een selectief voordeel, maar een heffingsbepaling en een onderdeel van de afbakening van de CFC-regels. De Commissie heeft

geen kwantitatieve analyse verschaft om aan te tonen dat sprake is van een voordeel en, bij gebreke van overtuigend bewijs dat de betrokken maatregel tot een voordeel leidt, kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

3. De Commissie heeft het referentiestelsel voor de beoordeling van de gevolgen van de CFC-regels onjuist bepaald en de CFC-regels ten onrechte aangemerkt als een regeling die losstaat van het algemene stelsel van vennootschapsbelasting van het Verenigd Koninkrijk. De Commissie heeft het doel van de CFC-regels onjuist opgevat en heeft verzuimd de discretionaire bevoegdheid van het Verenigd Koninkrijk in aanmerking te nemen.
4. De Commissie heeft blijk gegeven van kennelijke fouten bij haar staatssteunanalyse, en heeft bij het onderzoek naar de vergelijkbaarheid de verkeerde tests uitgevoerd. De Commissie heeft niet erkend dat het risico voor de heffingsgrondslag in het Verenigd Koninkrijk verschilt naargelang er leningen worden verstrekt aan een in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit dan wel aan een niet in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit, en is op irrationele wijze tot de slotsom gekomen dat het verstrekken van leningen binnen een groep vergelijkbaar is met het verstrekken van leningen aan derden.
5. Zelfs ervan uitgaande dat de betrokken CFC-maatregelen prima facie steun vormen in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU, is in het bestreden besluit ten onrechte geconcludeerd dat er geen rechtvaardiging was op grond waarvan de betrokken maatregel in overeenstemming was met de staatssteunregels van de EU. Voorts is het bestreden besluit irrationeel en inconsistent. De Commissie heeft namelijk terecht aanvaard dat hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 gerechtvaardigd is in gevallen waarin een CFC-heffing uitsluitend van toepassing zou zijn aan de hand van het nuls-cenario van hoofdstuk 5 van voornoemd deel 9A op basis van de test voor „met het Verenigd Koninkrijk verbonden kapitaal”, op grond dat die test onevenredig moeilijk uit te voeren zou zijn in de praktijk, maar meent tegelijkertijd, zonder toereikende motivering, dat voornoemd hoofdstuk 9 nooit gerechtvaardigd is in gevallen waarin op grond van de sleutelfuncties-test een CFC-heffing van toepassing is uit hoofde van voornoemd hoofdstuk 5. De sleutelfuncties-test is namelijk buitensporig moeilijk uit te voeren in de praktijk, waardoor de Commissie had moeten oordelen dat hoofdstuk 9 ook in de context van die test gerechtvaardigd is, en dus had moeten concluderen dat er geen sprake was van staatssteun.
6. Ingeval het bestreden besluit wordt gehandhaafd, zou tenuitvoerlegging ervan middels terugvordering van de vermeende staatssteun bij verzoeksters schending vormen van fundamentele beginselen van het Unierecht, waaronder de vrijheid van vestiging en de vrijheid van dienstverlening, waarbij moet worden opgemerkt dat de betrokken CFC's zich in andere lidstaten bevinden.
7. De in het bestreden besluit gelaste terugvordering is ongegrond en strijdig met grondbeginselen van de Unie.
8. De Commissie heeft wezenlijke elementen van het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd, zoals de conclusie dat de CFC-heffing uit hoofde van hoofdstuk 5 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 zonder moeite of onevenredige lasten zou kunnen worden toegepast aan de hand van de sleutelfuncties-test.
9. Het bestreden besluit is ook in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur, op grond waarvan de Commissie moet zorgen voor transparantie en voorspelbaarheid in haar bestuurlijke procedures en haar besluiten binnen een redelijke termijn moet nemen. Het is niet redelijk dat het de Commissie meer dan vier jaar heeft gekost om te besluiten het onderzoek in het onderhavige geval te openen, en dat de Commissie meer dan zes jaar na invoering van de litigieuze maatregel een besluit heeft vastgesteld.

Beroep ingesteld op 11 november 2019 – BAE Systems/Commissie

(Zaak T-773/19)

(2020/C 45/47)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: BAE Systems plc (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: N. Gràcia Malfeito, advocaat, W. Leslie, Solicitor, en I. Lunneryd, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een Controlled Foreign Company (gecontroleerde buitenlandse vennootschap; hierna: „CFC”) vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- in elk geval de Commissie verwijzen in de kosten van verzoekster van deze procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vijf middelen aan.

1. De Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout door tot de slotsom te komen dat het relevante referentiestelsel wordt gevormd door de CFC-regels in plaats van het stelsel van vennootschapsbelasting van het Verenigd Koninkrijk. In het bijzonder is bij de conclusie van de Commissie dat het referentiestelsel wordt gevormd door de CFC-regels, de rechtspraak van de Unierechter verkeerd toegepast. De Commissie had tot de slotsom moeten komen dat het gepaste referentiestelsel wordt gevormd door het stelsel van vennootschapsbelasting van het Verenigd Koninkrijk, waarvan de CFC-regels een intrinsiek en onlosmakelijk onderdeel zijn.
2. De Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout ten aanzien van de doelstellingen van het referentiestelsel.
3. De Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout, en heeft verzuimd een motivering te geven, in verband met haar conclusie dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering neerkomt op een selectieve afwijking van het referentiestelsel en, in het bijzonder, dat ondernemingen die andere soorten passieve financiële winsten behalen, zich in een vergelijkbare feitelijke en juridische situatie bevinden als ondernemingen die passieve financiële winsten behalen uit in aanmerking komende leningen. De Commissie is dan ook ten onrechte tot de slotsom gekomen dat passieve financiële winsten uit „upstream loans” (leningen aan partijen die een band met het Verenigd Koninkrijk hebben) en „money boxes” (leningen aan derden) niet tot een aanzienlijk en wezenlijk hoger risico op kunstmatige verlegging leiden dan in aanmerking komende leningen. Verder heeft de Commissie zich ten onrechte gericht op de regelgevingstechniek – in plaats van de gevolgen – van de vrijstelling inzake groepsfinanciering.
4. De Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout, en heeft verzuimd een motivering te geven, in verband met haar conclusie dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering niet wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van de belastingregels inzake de sleutelfuncties-test. In het bijzonder heeft de Commissie een fout begaan door tot de slotsom te komen dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering niet wordt gerechtvaardigd door de administratieve last van het toepassen van de sleutelfuncties-test, noch door de noodzaak om de in het VWEU neergelegde vrijheden te eerbiedigen.
5. De Commissie heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout ten aanzien van het door artikel 107 VWEU vereiste bestaan van een voordeel. De beoordeling van de Commissie berust op niet-onderbouwde beweringen en zij heeft niet daadwerkelijk aangetoond dat er sprake is van een voordeel, maar enkel gesteld dat dit in bepaalde omstandigheden het geval zou kunnen zijn.

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – FA Sub 3 Ltd/Commissie

(Zaak T-774/19)

(2020/C 45/48)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: FA Sub 3 Ltd (Tortola, Britse Maagdeneilanden) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU of het vrij verkeer van kapitaal overeenkomstig artikel 63 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begripen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (⁽¹⁾), terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 (⁽²⁾) en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.

10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

(¹) Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

(²) Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Sheldon en Kingfisher International/Commissie

(Zaak T-775/19)

(2020/C 45/49)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Sheldon Holdings Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) en Kingfisher International Holdings Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: G. Motta en N. Baeten, lawyers)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- i. besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1) in zijn geheel nietig verklaren;
- ii. subsidiair besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie nietig verklaren voor zover daarin wordt besloten dat Section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 neerkwam op onrechtmatige staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU;
- iii. subsidiair de artikelen 2, 3 en 4 van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie nietig verklaren;
- iv. in elk geval de Europese Commissie verwijzen in alle kosten van het onderhavige beroep.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters elf middelen aan.

1. De Commissie heeft een verkeerd referentiestelsel aangewezen voor haar selectiviteitsanalyse. Beoordeeld aan de hand van het juiste referentiestelsel vormt de vrijstellingsregeling voor groepsfinanciering (hierna: „litigieuze maatregel”) geen afwijking en is deze niet selectief.
2. De Commissie heeft de aard van de hoofddoelstelling van het door haar gekozen referentiestelsel wezenlijk verkeerd opgevat en niet alle doelstellingen van dat stelsel in aanmerking genomen, waardoor zij een onvolledig en hypothetisch referentiestelsel heeft toegepast.
3. De Commissie heeft de rol van de litigieuze maatregel wezenlijk onjuist gekwalificeerd, ogenschijnlijk – en foutief – op grond van de regelgevingstechniek. De litigieuze maatregel vormt, indien op de juiste wijze opgevat, geen afwijking van het door de Commissie gekozen referentiestelsel.
4. De Commissie is ten onrechte tot de slotsom gekomen dat de litigieuze maatregel een onderscheid maakte tussen ondernemingen die, in het licht van de doelstellingen van het door haar gekozen referentiestelsel, vergelijkbaar waren.
5. De Commissie heeft niet erkend dat de litigieuze maatregel geen selectief voordeel verschaft omdat deze is ontleend aan de grondbeginselen – en voortvloeit uit de aard – van het door de Commissie gekozen referentiestelsel en een inherent mechanisme vormt dat noodzakelijk is voor het functioneren en de doelmatigheid van dat stelsel.
6. Het besluit van de Commissie overschrijdt haar bevoegdheid op het gebied van staatssteun, waardoor inbreuk wordt gemaakt op de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
7. De wijze waarop de Commissie de litigieuze maatregel heeft onderzocht is in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽¹⁾, alsmede met de krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie op haar rustende verplichting tot behoorlijk bestuur.
8. De Commissie heeft de krachtens artikel 296 VWEU op haar rustende motiveringsplicht geschonden.
9. De Commissie heeft niet erkend dat Section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 geheel gerechtvaardigd was en niet neerkwam op een selectief voordeel.
10. Terugvordering dient niet te worden gelast, aangezien dit in navolging van het arrest in zaak C-196/04, Cadbury Schweppes ⁽²⁾, in strijd zou zijn met algemene Unierechtelijke beginselen inzake de fundamentele vrijheid van vestiging.
11. Terugvordering dient niet te worden gelast, omdat de aanwijzingen van de Commissie betreffende terugvordering ultra vires zijn, en in strijd zijn met algemene Unierechtelijke beginselen inzake de terugvordering van onrechtmatige staatssteun.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

⁽²⁾ Arrest van het Hof van 12 september 2006, Cadbury Schweppes plc en Cadbury Schweppes Overseas Ltd tegen Commissioners of Inland Revenue (Zaak C-196/04, EU:C:2006:554).

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – JIB Overseas/Commissie**(Zaak T-776/19)**

(2020/C 45/50)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: JIB Overseas (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (¹), terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.

8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die prima facie onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiäre) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – RDI Reit/Commissie

(Zaak T-778/19)

(2020/C 45/51)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: RDI Reit plc (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, advocaat, en K. Desai, Solicitor)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- oordelen dat er geen sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, artikel 1 van besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren voor zover daarin wordt vastgesteld dat er sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, en de verplichting van het Verenigd Koninkrijk om door verzoekster in deze context ontvangen vermeende onrechtmatige staatssteun terug te vorderen (artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit), opheffen;
- subsidiair de artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit nietig verklaren voor zover het Verenigd Koninkrijk daarin wordt gelast de vermeende staatssteun terug te vorderen van verzoekster; en
- in elk geval de Commissie verwijzen in de door verzoekster in deze procedure gemaakte kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster negen middelen aan.

1. De Commissie heeft de context, het doel en de werking van de regels van het Verenigd Koninkrijk inzake de Controlled Foreign Company (gecontroleerde buitenlandse vennootschap; hierna: „CFC”) onjuist opgevat met betrekking tot de wijze waarop wordt omgegaan met passieve financiële winsten. De bevindingen van de Commissie in het bestreden besluit zijn gebaseerd op een opeenstapeling van kennelijke fouten. In het bijzonder heeft de Commissie het algemene belastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk en de doeleinden van het CFC-stelsel, in de specifieke context van de vrijstelling inzake groepsfinanciering en bij het definiëren van in aanmerking komende leenverhoudingen, kennelijk verkeerd begrepen.
2. De Commissie heeft de vrijstelling inzake groepsfinanciering ten onrechte aangemerkt als een belastingvrijstelling en, dienen-gevolge, als een voordeel. Ten aanzien van passieve financiële winsten vormt de vrijstelling inzake groepsfinanciering niet een selectief voordeel, maar een heffingsbepaling en een onderdeel van de afbakening van de CFC-regels. De Commissie heeft geen kwantitatieve analyse verschaft om aan te tonen dat sprake is van een voordeel en, bij gebreke van overtuigend bewijs dat de betrokken maatregel tot een voordeel leidt, kan het bestreden besluit niet in stand blijven.
3. De Commissie heeft het referentiestelsel voor de beoordeling van de gevolgen van de CFC-regels onjuist bepaald en de CFC-regels ten onrechte aangemerkt als een regeling die losstaat van het algemene stelsel van vennootschapsbelasting van het Verenigd Koninkrijk. De Commissie heeft het doel van de CFC-regels onjuist opgevat en heeft verzuimd de discretionaire bevoegdheid van het Verenigd Koninkrijk in aanmerking te nemen.
4. De Commissie heeft blijk gegeven van kennelijke fouten bij haar staatssteunanalyse, en heeft bij het onderzoek naar de vergelijkbaarheid de verkeerde tests uitgevoerd. De Commissie heeft niet erkend dat het risico voor de heffingsgrondslag in het Verenigd Koninkrijk verschilt naargelang er leningen worden verstrekt aan een in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit dan wel aan een niet in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit, en is op irrationele wijze tot de slotsom gekomen dat het verstrekken van leningen binnen een groep vergelijkbaar is met het verstrekken van leningen aan derden.
5. Zelfs ervan uitgaande dat de betrokken CFC-maatregelen prima facie steun vormden in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU, is in het bestreden besluit ten onrechte geconcludeerd dat er geen rechtvaardiging was op grond waarvan de betrokken maatregel in overeenstemming was met de staatssteunregels van de EU. Voorts is het bestreden besluit irrationeel en inconsistent. De Commissie heeft namelijk terecht aanvaard dat hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 gerechtvaardigd is in gevallen waarin een CFC-heffing uitsluitend van toepassing zou zijn aan de hand van het nuls-cenario van hoofdstuk 5 van voornoemd deel 9A op basis van de test voor „met het Verenigd Koninkrijk verbonden kapitaal”, op grond dat die test onevenredig moeilijk uit te voeren zou zijn in de praktijk, maar meent tegelijkertijd, zonder toereikende motivering, dat voornoemd hoofdstuk 9 nooit gerechtvaardigd is in gevallen waarin op grond van de sleutelfuncties-test een CFC-heffing van toepassing is uit hoofde van voornoemd hoofdstuk 5. De sleutelfuncties-test is namelijk buitensporig moeilijk uit te voeren in de praktijk, waardoor de Commissie had moeten oordelen dat hoofdstuk 9 ook in de context van die test gerechtvaardigd is, en dus had moeten concluderen dat er geen sprake was van staatssteun.

6. Ingeval het bestreden besluit wordt gehandhaafd, zou tenuitvoerlegging ervan middels terugvordering van de vermeende staatssteun bij verzoekster schending vormen van fundamentele beginselen van het Unierecht, waaronder de vrijheid van vestiging en de vrijheid van dienstverlening, waarbij moet worden opgemerkt dat de betrokken CFC's zich in andere lidstaten bevinden.
7. De in het bestreden besluit gelaste terugvordering is ongegrond en strijdig met grondbeginselen van de Unie.
8. De Commissie heeft wezenlijke elementen van het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd, zoals de conclusie dat de CFC-heffing uit hoofde van hoofdstuk 5 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 zonder moeite of onevenredige lasten zou kunnen worden toegepast aan de hand van de sleutelfuncties-test.
9. Het bestreden besluit is ook in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur, op grond waarvan de Commissie moet zorgen voor transparantie en voorspelbaarheid in haar bestuurlijke procedures en haar besluiten binnen een redelijke termijn moet nemen. Het is niet redelijk dat het de Commissie meer dan vier jaar heeft gekost om te besluiten het onderzoek in het onderhavige geval te openen, en dat de Commissie meer dan zes jaar na invoering van de litigieuze maatregel een besluit heeft vastgesteld.

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Ashtead Financing Ltd/Commissie

(Zaak T-779/19)

(2020/C 45/52)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Ashtead Financing Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.

3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75 % vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Smith & Nephew USD en Smith & Nephew USD One/Commissie**(Zaak T-780/19)**

(2020/C 45/53)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Smith & Nephew USD Ltd (Watford, Verenigd Koninkrijk) en Smith & Nephew USD One Ltd (Watford) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 49 VWEU of het vrij verkeer van kapitaal overeenkomstig artikel 63 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partijen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.

8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die prima facie onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75 % vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van hun (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voeren de verzoekende partijen volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partijen betwisten, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Rigid Plastic Containers Finance en RPC Pisces Holdings/Commissie

(Zaak T-781/19)

(2020/C 45/54)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Rigid Plastic Containers Finance Ltd (Rushden, Verenigd Koninkrijk) en RPC Pisces Holdings Ltd (Rushden) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partijen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begripen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (¹), terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 (²) en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75 % vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.

10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van hun (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voeren de verzoekende partijen volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partijen betwisten, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

(¹) Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

(²) Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 8 november 2019 – St Schrader Holding Company UK/Commissie

(Zaak T-782/19)

(2020/C 45/55)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: St Schrader Holding Company UK Ltd (Swindon, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.

2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze maatregel ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.
9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiare) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstrekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – Royal Mail Investments/Commissie**(Zaak T-783/19)**

(2020/C 45/56)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Royal Mail Investments Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Whitehouse en P. Halford, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering (PB 2019, L 216, blz. 1);
- subsidiair, nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voor zover het inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49 VWEU; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partij.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij elf middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat de regeling voor vrijstelling inzake groepsfinanciering (hierna: „bestreden maatregel”) een economisch voordeel uitmaakt in de zin en strekking van artikel 107, lid 1, VWEU.
2. Tweede middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door voor de analyse van de „selectiviteit” een onjuist referentiesysteem te hanteren.
3. Derde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de relevante doelstellingen van het gekozen referentiesysteem onjuist of onvolledig vast te stellen en niet juist te begrijpen.
4. Vierde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als een afwijking van het gekozen referentiesysteem.
5. Vijfde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast en/of kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de bestreden maatregel aan te merken als *prima facie* selectief door ten onrechte te oordelen dat deze ongelijke behandeling van ondernemingen in een juridisch en feitelijk vergelijkbare situatie meebrengt.
6. Zesde middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door bij haar beoordeling van de selectiviteit van de bestreden maatregel rekening te houden met richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad (⁽¹⁾), terwijl dit instrument pas in werking is getreden na de afloop van de periode waarin de Commissie heeft geoordeeld dat de bestreden maatregel staatssteun vormt.
7. Zevende middel: met het bestreden besluit misbruikt de Commissie haar bevoegdheid in strijd met de fiscale soevereiniteit van het Verenigd Koninkrijk.
8. Achtste middel: de Commissie heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door de vermeende afwijking niet gerechtvaardigd te achten met betrekking tot de belasting op passieve financiële winst(en) uit in aanmerking komende leenverhoudingen die *prima facie* onder artikel 371EB („UK activities”) van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen. Met betrekking tot de vrijstelling inzake „in aanmerking komende middelen” en „overeenkomende rentewinsten” motiveert het besluit van de Commissie de rechtvaardiging hiervoor of het ontbreken ervan niet.

9. Negende middel: de Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 6 van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ en in strijd met haar verplichting van behoorlijk bestuur krachtens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Met name heeft de Commissie in haar inleidende besluit niet aangegeven dat zij twijfels had over de rechtvaardiging van de „75% vrijstelling”, waarin sectie 371D van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, om praktische problemen te voorkomen bij de uitvoering van een essentiële persoons-/functieanalyse betreffende leningen binnen een groep, zoals belanghebbende partijen voldoende gelegenheid bieden om opmerkingen te maken. De Commissie heeft in de loop van haar onderzoek verzuimd om belanghebbenden om opmerkingen te verzoeken en zij heeft in het bestreden besluit de door belanghebbenden wel gemaakte opmerkingen genegeerd. Bijgevolg is het bestreden besluit nietig.
10. Tiende middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door te oordelen dat het belasten van de winst van buitenlandse dochterondernemingen bij een onderneming van het Verenigd Koninkrijk, „voor zover deze toegerekend kan worden aan binnenlandse activa en activiteiten”, geen beperking van de vrijheid van vestiging inhoudt en dat de bestreden maatregel niet nodig is om overeenstemming met de Verdragsvrijheden te waarborgen.

Ter ondersteuning van haar (subsidiäre) vordering strekkende tot nietigverklaring van artikel 2 van het bestreden besluit voert de verzoekende partij volgend middel aan:

11. Elfde middel: gesteld al dat de bestreden maatregel een steunmaatregel zou zijn, wat de verzoekende partij betwist, dan nog heeft de Commissie het recht onjuist toegepast door te oordelen dat de terugvordering van de steun de grondbeginselen van het Unierecht niet schendt, en door de terugvordering te gelasten ongeacht of de oprichting van de CFC's en het verstekken van leningen aan niet-ingezeten groepsmaatschappijen een vorm van uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrije verkeer van kapitaal is. In de onderhavige zaak zou de terugvordering inbreuk maken op verzoeksters vrijheid van vestiging van artikel 49 VWEU en op het vrij verkeer van kapitaal van artikel 63 VWEU. Voor zover een dergelijke schending bestaat, moet de terugvorderingsopdracht in artikel 2 van het bestreden besluit nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingsontwikkelingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9)

Beroep ingesteld op 12 november 2019 – William Hill en William Hill Organization/Commissie

(Zaak T-784/19)

(2020/C 45/57)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: William Hill plc (Londen, Verenigd Koninkrijk) en William Hill Organization Ltd (Londen) (vertegenwoordigers: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, advocaat, en K. Desai, Solicitor)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- oordelen dat er geen sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, artikel 1 van besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren voor zover daarin wordt vastgesteld dat er sprake is geweest van onrechtmatige staatssteun, en de verplichting van het Verenigd Koninkrijk om door verzoeksters in deze context ontvangen vermeende onrechtmatige staatssteun terug te vorderen (artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit), opheffen;

- subsidiair de artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit nietig verklaren voor zover het Verenigd Koninkrijk daarin wordt gelast de vermeende staatssteun terug te vorderen van verzoeksters; en
- in elk geval de Commissie verwijzen in de door verzoeksters in deze procedure gemaakte kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters negen middelen aan.

1. De Commissie heeft de context, het doel en de werking van de regels van het Verenigd Koninkrijk inzake de Controlled Foreign Company (gecontroleerde buitenlandse vennootschap; hierna: „CFC”) onjuist opgevat met betrekking tot de wijze waarop wordt omgegaan met passieve financiële winsten. De bevindingen van de Commissie in het bestreden besluit zijn gebaseerd op een opeenstapeling van kennelijke fouten. In het bijzonder heeft de Commissie het algemene belastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk en de doeleinden van het CFC-stelsel, in de specifieke context van de vrijstelling inzake groepsfinanciering en bij het definiëren van in aanmerking komende leenverhoudingen, kennelijk verkeerd begrepen.
2. De Commissie heeft de vrijstelling inzake groepsfinanciering ten onrechte aangemerkt als een belastingvrijstelling en, dientengevolge, als een voordeel. Ten aanzien van passieve financiële winsten vormt de vrijstelling inzake groepsfinanciering niet een selectief voordeel, maar een heffingsbepaling en een onderdeel van de afbakening van de CFC-regels. De Commissie heeft geen kwantitatieve analyse verschaft om aan te tonen dat sprake is van een voordeel en, bij gebreke van overtuigend bewijs dat de betrokken maatregel tot een voordeel leidt, kan het bestreden besluit niet in stand blijven.
3. De Commissie heeft het referentiestelsel voor de beoordeling van de gevolgen van de CFC-regels onjuist bepaald en de CFC-regels ten onrechte aangemerkt als een regeling die losstaat van het algemene stelsel van vennootschapsbelasting van het Verenigd Koninkrijk. De Commissie heeft het doel van de CFC-regels onjuist opgevat en heeft verzuimd de discretionaire bevoegdheid van het Verenigd Koninkrijk in aanmerking te nemen.
4. De Commissie heeft blij gegeven van kennelijke fouten bij haar staatssteunanalyse, en heeft bij het onderzoek naar de vergelijkbaarheid de verkeerde tests uitgevoerd. De Commissie heeft niet erkend dat het risico voor de heffingsgrondslag in het Verenigd Koninkrijk verschilt naargelang er leningen worden verstrekt aan een in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit dan wel aan een niet in het Verenigd Koninkrijk belastbare groepsentiteit, en is op irrationele wijze tot de slotsom gekomen dat het verstrekken van leningen binnen een groep vergelijkbaar is met het verstrekken van leningen aan derden.
5. Zelfs ervan uitgaande dat de betrokken CFC-maatregelen prima facie steun vormden in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU, is in het bestreden besluit ten onrechte geconcludeerd dat er geen rechtvaardiging was op grond waarvan de betrokken maatregel in overeenstemming was met de staatssteunregels van de EU. Voorts is het bestreden besluit irrationeel en inconsistent. De Commissie heeft namelijk terecht aanvaard dat hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 gerechtvaardigd is in gevallen waarin een CFC-heffing uitsluitend van toepassing zou zijn aan de hand van het nuls-cenario van hoofdstuk 5 van voornoemd deel 9A op basis van de test voor „met het Verenigd Koninkrijk verbonden kapitaal”, op grond dat die test onevenredig moeilijk uit te voeren zou zijn in de praktijk, maar meent tegelijkertijd, zonder toereikende motivering, dat voornoemd hoofdstuk 9 nooit gerechtvaardigd is in gevallen waarin op grond van de sleutelfuncties-test een CFC-heffing van toepassing is uit hoofde van voornoemd hoofdstuk 5. De sleutelfuncties-test is namelijk buitensporig moeilijk uit te voeren in de praktijk, waardoor de Commissie had moeten oordelen dat hoofdstuk 9 ook in de context van die test gerechtvaardigd is, en dus had moeten concluderen dat er geen sprake was van staatssteun.
6. Ingeval het bestreden besluit wordt gehandhaafd, zou tenuitvoerlegging ervan middels terugvordering van de vermeende staatssteun bij verzoeksters schending vormen van fundamentele beginselen van het Unierecht, waaronder de vrijheid van vestiging en de vrijheid van dienstverlening, waarbij moet worden opgemerkt dat de betrokken CFC's zich in andere lidstaten bevinden.
7. De in het bestreden besluit gelaste terugvordering is ongegrond en strijdig met grondbeginselen van de Unie.
8. De Commissie heeft wezenlijke elementen van het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd, zoals de conclusie dat de CFC-heffing uit hoofde van hoofdstuk 5 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 zonder moeite of onevenredige lasten zou kunnen worden toegepast aan de hand van de sleutelfuncties-test.
9. Het bestreden besluit is ook in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur, op grond waarvan de Commissie moet zorgen voor transparantie en voorspelbaarheid in haar bestuurlijke procedures en haar besluiten binnen een redelijke termijn moet nemen. Het is niet redelijk dat het de Commissie meer dan vier jaar heeft gekost om te besluiten het onderzoek in het onderhavige geval te openen, en dat de Commissie meer dan zes jaar na invoering van de litigieuze maatregel een besluit heeft vastgesteld.

Beroep ingesteld op 13 november 2019 – Anglo American International/Commissie**(Zaak T-785/19)**

(2020/C 45/58)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Anglo American International Holdings Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordiger: M. Anderson, Solicitor)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- het besluit van 2 april 2019 van de in zijn geheel nietig verklaren voor zover het betrekking heeft op verzoekster;
- subsidiair, verklaren dat voor de vaststelling van het bedrag aan terug te vorderen steun rekening dient te worden gehouden met verliezen, ontheffingen of vrijstellingen waarvoor verzoekster in aanmerking kwam op het tijdstip dat zij de vrijstelling inzake groepsfinanciering inriep, of met die waarvoor verzoekster op dat tijdstip in aanmerking zou zijn gekomen als zij de betrokken vrijstelling niet zou hebben ingeroepen, zelfs wanneer die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen voor verzoekster inmiddels niet meer beschikbaar zijn omdat de wettelijke termijn in het Verenigd Koninkrijk voor het invoeren of gebruiken ervan is verstreken; en
- in elk geval verweerster verwijzen in verzoeksters kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster negen middelen aan.

1. Verweerster heeft niet aangetoond dat de vrijstelling inzake groepsfinanciering een voordeel vormt. Verzoekster betoogt dat verweerster niet heeft aangetoond dat in elk geval waarin de betrokken vrijstelling is ingeroepen, sprake was van een voordeel.
2. Er was geen sprake van een maatregel van de staat of een maatregel die met staatsmiddelen is bekostigd. De Commissie heeft niet bewezen dat het invoeren van de vrijstelling inzake groepsfinanciering met zekerheid heeft geleid tot een vermindering van de in het Verenigd Koninkrijk verschuldigde vennootschapsbelasting.
3. De betrokken vrijstelling heeft niet tot gevolg dat bepaalde ondernemingen of bepaalde producties worden begunstigd. Verzoekster meent dat verweerster een fout heeft begaan door (i) het referentiestelsel te eng te omschrijven als de bepalingen van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 en niet als het ruimere stelsel van vennootschapsbelasting van het Verenigd Koninkrijk; (ii) niet in te zien dat hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 geen uitzondering vormt op hoofdstuk 5 ervan, en (iii) niet te erkennen dat hoofdstuk 9 zelfs indien het een uitzondering op hoofdstuk 5 vormt, door de aard of algemene opzet van voornoemd deel 9A wordt gerechtvaardigd.
4. De vrijstelling inzake groepsfinanciering beïnvloedt het handelsverkeer tussen de lidstaten niet ongunstig. Verweerster is ten onrechte tot de slotsom gekomen dat de betrokken vrijstelling invloed kon uitoefenen op de keuzen die multinationale groepen maken met betrekking tot de locatie van hun groepsfinancieringsfuncties en hun hoofdkantoor binnen de Unie.
5. De vrijstelling inzake groepsfinanciering vervalst de mededinging niet en dreigt die niet te vervalsen. Verweerster heeft niet aangetoond dat het invoeren van de betrokken vrijstelling met zekerheid heeft geleid tot een vermindering van de in het Verenigd Koninkrijk verschuldigde vennootschapsbelasting.
6. Terugvordering van de vermeende steun zou niet stroken met algemene beginselen van Unierecht. Verzoekster voert aan dat het criterium inzake sleutelfuncties geen juridische zekerheid biedt, dat het Verenigd Koninkrijk voor het wegnemen van deze onzekerheid over een beoordelingsmarge beschikte, en dat verweerster haar plicht niet is nagekomen om een volledige analyse uit te voeren van alle relevante gegevens. Door terugvordering van steun te gelasten heeft de Commissie gehandeld in strijd met artikel 16, lid 1, van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad ⁽¹⁾, dat terugvordering van steun verbiedt indien zulks in strijd zou zijn met een algemeen beginsel van het Unierecht.

7. Het selectieve voordeel zou ongedaan worden gemaakt, en terugvordering zou niet nodig zijn, indien het Verenigd Koninkrijk de betrokken vrijstelling met terugwerkende kracht eveneens zou toepassen op upstreamfinanciering en derdenfinanciering. De Commissie heeft niet erkend dat elk selectief voordeel (in de veronderstelling dat daarvan al sprake is) door een dergelijke maatregel ongedaan wordt gemaakt en dat in dat geval geen sprake zou zijn van onrechtmatige staatssteun die dient te worden teruggevorderd op grond van het Unierecht.
8. Bij de vaststelling van het bedrag aan terug te vorderen steun dient rekening te worden gehouden met verliezen, ontheffingen of vrijstellingen waarvoor verzoekster in aanmerking kwam (door middel van een vordering, een keuze of automatisch) op het tijdstip dat zij de vrijstelling inzake groepsfinanciering inriep, alsook met die waarvoor zij op dat tijdstip in aanmerking zou zijn gekomen als zij de betrokken vrijstelling niet zou hebben ingeroepen, zelfs wanneer de termijn om van die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen gebruik te maken volgens de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk inmiddels is verstreken. Verzoekster betoogt dat dit de juiste uitlegging is die aan overweging 203 van het bestreden besluit moet worden gegeven, maar dat het bestreden besluit, voor zover dat niet het geval is, onjuist is doordat het berekende steunbedrag, wanneer met die verliezen, ontheffingen of vrijstellingen geen rekening wordt gehouden, te hoog zou zijn, waardoor de interne markt zou worden verstoord.
9. De Commissie heeft haar redenering met betrekking tot de vrijstellingen inzake de in aanmerking komende middelen en de vrijstelling inzake overeenkomende rente niet onderbouwd en geen volledige analyse uitgevoerd van alle relevante gegevens. De Commissie heeft geen onderscheid gemaakt tussen drie verschillende vrijstellingen in hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 die onafhankelijk van elkaar fungeren, en heeft niet ingezien dat de vrijstelling inzake in aanmerking komende middelen en de vrijstelling inzake overeenkomende rente het criterium inzake sleutelfuncties niet vervangen, en dat uit het bestaan van de vrijstelling inzake overeenkomende rente in voornoemd hoofdstuk 9 blijkt dat verweerder zich heeft vergist door het referentiestelsel strikt te omschrijven als de in voornoemd deel 9A opgenomen regels en niet als het ruimere vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk.

(¹) Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 13 november 2019 – Simfer Jersey/Commissie

(Zaak T-786/19)

(2020/C 45/59)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Simfer Jersey Ltd (St Helier, Jersey) (vertegenwoordigers: N. Niejahr en B. Hoorelbeke, advocaten, A. Stratakis en P. O’Gara, Solicitors)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit (EU) 2019/1352 van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren, voor zover daarbij wordt vastgesteld dat de vermeende steunmaatregel steun vormt in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU en, onder meer bij verzoekster, terugvordering, met rente, van die steun wordt gelast;
- subsidiair de artikelen 2, 3 en 4 van het bestreden besluit nietig verklaren, voor zover daarbij, onder meer bij verzoekster, terugvordering, met rente, van die steun wordt gelast;
- de Commissie verwijzen in haar eigen kosten en de kosten die verzoekster in verband met de onderhavige procedure heeft gemaakt.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vijf middelen aan.

1. De Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU geschonden door te oordelen dat de vermeende steunmaatregel een selectief voordeel verschafft aan
 - a) de ondernemingen die gebruik maken van de vrijstelling van 75 % voor in aanmerking komende leenverhoudingen met een laag risico, omdat de Commissie:
 - ten onrechte de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk heeft aangemerkt als het referentiestelsel en blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door tot de slotsom te komen dat de vrijstelling van 75 % een afwijking van het referentebelastingstelsel vormt, aangezien:
 - (i) de vaststelling van een afwijking ten onrechte is gebaseerd op de regelgevingstechniek;
 - (ii) de sleutelfuncties-test niet de bepalende test is voor de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk; en
 - (iii) in aanmerking komende en niet in aanmerking komende leenverhoudingen zich niet in dezelfde feitelijke en juridische situatie bevinden, en de Commissie in ieder geval blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾ analoog toe te passen, of overmatig te steunen op de bewoordingen daarvan.
 - blijkt heeft gegeven van een onjuiste opvatting van de feiten en van het recht door tot de slotsom te komen dat de vrijstelling van 75 % niet wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel, zoals het geval is voor de vrijstelling inzake groepsfinanciering die van toepassing is op passieve financiële winsten die onder Section 371EC van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (kapitaalinvesteringen van het Verenigd Koninkrijk) vallen.
 - b) de ondernemingen die gebruik maken van de vrijstellingen inzake overeenkomende rente en in aanmerking komende middelen, omdat de Commissie:
 - ten onrechte de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk heeft aangemerkt als het referentiestelsel en blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door tot de slotsom te komen dat de vrijstellingen inzake overeenkomende rente en in aanmerking komende middelen afwijkingen van het referentebelastingstelsel vormen, aangezien:
 - (i) ten onrechte op grond van de regelgevingstechniek is vastgesteld dat er sprake is van een afwijking en de sleutelfuncties-test niet de bepalende test is voor de CFC-regeling van het Verenigd Koninkrijk;
 - (ii) belastingplichtigen die in aanmerking komen voor de vrijstellingen inzake overeenkomende rente en in aanmerking komende middelen zich niet in dezelfde feitelijke en juridische situatie bevinden als belastingplichtigen die daar niet voor in aanmerking komen.
 - blijkt heeft gegeven van een onjuiste opvatting van de feiten en van het recht door tot de slotsom te komen dat vrijstellingen inzake overeenkomende rente en in aanmerking komende middelen niet worden gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
2. De Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU geschonden door niet aan te tonen dat de vermeende steunmaatregel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kon beïnvloeden en de mededinging dreigde te vervalsen.
3. Subsidiair heeft de Commissie artikel 49 VWEU geschonden door de vermeende steunmaatregel aan te merken als onverenigbare staatssteun die niet in strijd is met de vrijheid van vestiging zoals gewaarborgd door artikel 49 VWEU.

4. De Commissie heeft het grondbeginsel van gelijke behandeling en non-discriminatie geschonden door passieve financiële winsten uit in aanmerking komende leningen op dezelfde wijze te behandelen als passieve financiële winsten uit niet in aanmerking komende leningen, en door de vrijstelling inzake groepsfinanciering anders te behandelen naargelang de passieve financiële winsten onder Section 371EB dan wel onder Section 371EC van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 vallen.
5. Subsidiair heeft de Commissie – zelfs al zou de vermeende steunmaatregel onder artikel 107, lid 1, VWEU vallen – artikel 16, lid 1, van de procedureverordening ⁽²⁾ geschonden, door te gelasten dat bedragen aan vermeend onverenigbare steun worden teruggevorderd bij de begunstigten van de vermeende steunmaatregel, aangezien een dergelijke terugvordering in strijd is met algemene Unierechtelijke beginselen, te weten het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Beroep ingesteld op 13 november 2019 – The Saga Group e.a./Commissie

(Zaak T-787/19)

(2020/C 45/60)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: The Saga Group plc (Newcastle Upon Tyne, Verenigd Koninkrijk), Sage Treasury Company Ltd (Newcastle Upon Tyne), Sage Irish Investments One Ltd (Newcastle Upon Tyne) en Sage Irish Investments Two Ltd (Newcastle Upon Tyne) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 inzake steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- hoe dan ook, de Commissie verwijzen in de kosten die verzoeksters in de onderhavige procedure zijn opgekomen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen acht middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, niet het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.

2. Tweede middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de overwegingen 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast door in de overwegingen 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.
5. Vijfde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
6. Zesde middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
7. Zevende middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van EU-recht.
8. Achtste middel: de Commissie heeft het recht onjuist toegepast door richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad ⁽¹⁾, die *ratione temporis* niet van toepassing was, naar analogie toe te passen of er zich ten onrechte op te beroepen.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwijkingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 14 november 2019 – Moerenhout e.a./Commissie

(Zaak T-789/19)

(2020/C 45/61)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: Tom Moerenhout (Humbeek, België) en zes andere verzoekende partijen (vertegenwoordiger: G. Devers, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van de bestreden beslissing;
- verwijzing van de Commissie in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep tegen besluit C(2019) 6390 final van de Commissie van 4 september 2019 tot weigering van de inschrijving van het Europees burgerinitiatief getiteld „Ensuring Common Commercial Policy conformity with EU Treaties and compliance with international law” (PB 2019, L 241, blz. 12) voeren de verzoekende partijen vier middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 41, lid 1 van het Handvest van de grondrechten, alsook schending van artikel 4, leden 1 en 2, van verordening (EU) nr. 211/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 over het burgerinitiatief (PB 2011, L 65, blz. 1), aangezien de Commissie het voorgestelde burgerinitiatief verdraaid heeft.
2. Tweede middel: schending van artikel 4, lid 3, tweede alinea, van verordening nr. 211/2011, aangezien de Commissie haar verplichting tot motivering van de bestreden beslissing niet is nagekomen.
3. Derde middel: schending van artikel 4, lid 2, onder b), van verordening nr. 211/2011, aangezien de Commissie heeft geoordeeld dat de door het burgerinitiatief beoogde actie enkel op grond van artikel 215 VWEU kon worden uitgevoerd, terwijl deze actie kennelijk binnen de werkingssfeer van het gemeenschappelijk handelsbeleid valt.
4. Vierde middel: schending van artikel 4, lid 2, onder b), van verordening nr. 211/2011 aangezien de Commissie de andere rechtsgrondslagen waarop het burgerinitiatief duidelijk betrekking heeft, namelijk artikel 43, lid 2, VWEU en artikel 114 VWEU, buiten beschouwing heeft gelaten.

Beroep ingesteld op 18 november 2019 – Bennahmias/Parlement**(Zaak T-798/19)**

(2020/C 45/62)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Jean-Luc Bennahmias (Marseille, Frankrijk) (vertegenwoordigers: J.-M. Rikkers, J.-L. Teheux en M. Ganilsy, advocaten)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- de beslissing van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 16 september 2019 nietig verklaren;
- debetnota nr. 2019-1599 tot terugvordering van 29 806 EUR nietig verklaren;
- het Europees Parlement verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel: ontoereikende motivering van de bestreden beslissing, voor zover de redenering van de secretaris-generaal van het Europees Parlement dubbelzinnig is en niet aangeeft in hoeverre de ingediende documenten geen bewijs van geleverd werk zijn.
2. Tweede middel: beoordelingsfout in de bestreden beslissing, aangezien de feiten die de secretaris-generaal van het Europees Parlement in aanmerking heeft genomen, onjuist zijn.

3. Derde middel: omkering van de bewijslast. Dienaangaande stelt verzoeker dat het niet aan hem is om het bewijs te leveren van het werk van zijn parlementaire medewerker, maar dat het in tegendeel aan het Europees Parlement staat om het tegendeel te bewijzen.
 4. Vierde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel, aangezien er bij het van de verzoeker gevorderde bedrag van uit wordt gegaan dat de parlementaire medewerker nooit voor verzoeker heeft gewerkt.
-

Beroep ingesteld op 18 november 2019 – Bennahmias/Parlement

(Zaak T-799/19)

(2020/C 45/63)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Jean-Luc Bennahmias (Marseille, Frankrijk) (vertegenwoordigers: J.-M. Rikkers, J.-L. Teheux en M. Ganilsy, advocaten)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- de beslissing van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 16 september 2019 nietig verklaren;
- debetnota nr. 2019-1598 tot terugvordering van 15 105 EUR nietig verklaren;
- het Europees Parlement verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel: ontoereikende motivering van de bestreden beslissing, voor zover de redenering van de secretaris-generaal van het Europees Parlement dubbelzinnig is en niet aangeeft in hoeverre de ingediende documenten geen bewijs van geleverd werk zijn.
 2. Tweede middel: beoordelingsfout in de bestreden beslissing, aangezien de feiten die de secretaris-generaal van het Europees Parlement in aanmerking heeft genomen, onjuist zijn.
 3. Derde middel: omkering van de bewijslast. Dienaangaande stelt verzoeker dat het niet aan hem is om het bewijs te leveren van het werk van zijn parlementaire medewerker, maar dat het in tegendeel aan het Europees Parlement staat om het tegendeel te bewijzen.
 4. Vierde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel, aangezien er bij het van de verzoeker gevorderde bedrag van uit wordt gegaan dat de parlementaire medewerker nooit voor verzoeker heeft gewerkt.
-

Beroep ingesteld op 20 november 2019 – Austria Tabak/EUIPO – Mignot & De Block (AIR)**(Zaak T-800/19)**

(2020/C 45/64)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Austria Tabak GmbH (Wenen, Oostenrijk) (vertegenwoordigers: J. Gracia Albero en R. Ahijón Lana, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Mignot & De Block BV (Eindhoven, Nederland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekende partij voor het Gerecht

Betrokken merk: Uniewoordmerk AIR – Uniemark nr. 2 309 110

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 16 september 2019 in zaak R 1665/2018-4

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in kosten van de onderhavige procedure, daaronder begrepen de kosten van de procedure voor de oppositieafdeling en de procedure voor de vierde kamer van beroep.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 58, lid 1, onder a), in samenhang met artikel 18, lid 1, onder a), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 19 november 2019 – Kisscolor Living/EUIPO – Teoxane (KISS COLOR)**(Zaak T-802/19)**

(2020/C 45/65)

*Taal van het verzoekschrift: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Kisscolor Living GmbH (Bad Homburg, Duitsland) (vertegenwoordiger: T. Büttner, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Teoxane SA (Genf, Zwitserland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: aanvraag voor Uniebeeldmerk KISS COLOR in de kleuren wit en rood – inschrijvingsaanvraag nr. 16 396 996

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 16 september 2019 in zaak R 2167/2018-4

Conclusies

— vernietiging van de bestreden beslissing.

Aangevoerd middel

— schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 19 november 2019 – etc-gaming en Casino-Equipment/Commissie

(Zaak T-803/19)

(2020/C 45/66)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partijen: etc-gaming GmbH (Wenen, Oostenrijk) en Casino-Equipment Vermietungs GmbH (Wenen) (vertegenwoordiger: A. Schuster, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- de Europese Unie, vertegenwoordigd door de Europese Commissie, veroordelen tot vergoeding van de schade, ten belope van 110 836 927,73 EUR, die zij op onrechtmatige wijze en door haar schuld heeft toegebracht aan het vermogen van verzoekende partijen door niet, zoals vereist, te voorzien in een rechtsmiddel in de zin van artikel 6, lid 1, en artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”);
- subsidiair, de Europese Unie, vertegenwoordigd door de Europese Commissie, veroordelen tot vergoeding van de schade die zij op onrechtmatige wijze en door haar schuld heeft toegebracht, en zal blijven toebrengen, aan het vermogen van verzoekende partijen, door niet, zoals vereist, te voorzien in een rechtsmiddel in de zin van artikel 6, lid 1, en artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest;
- de Europese Unie, vertegenwoordigd door de Europese Commissie verwijzen in de kosten van deze procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van het beroep wordt het volgende middel aangevoerd:

Doordat de Unie van de bepalingen van het EVRM en het Handvest met betrekking tot de instelling van een doeltreffend rechtsmiddel niet heeft omgezet, is aan de verzoekende partijen op onrechtmatige wijze en door haar schuld een schade berokkend van ten minste 110 836 927,73 EUR. Volgens de verzoekende partijen bestaat deze schade erin dat zij, bij gebreke van een rechtsmiddel dat toetsing mogelijk zou hebben gemaakt van de beslissing van de tot prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie verplichte nationale rechterlijke instanties om niet tot die verwijzing over te gaan, juridisch niet in staat waren om de naleving van het Unierecht af te dwingen en zich bijgevolg, op grond van de voorrang van het Unierecht, te beroepen op de niet-toepasselijkheid van de nationale fiscale bepalingen van het Glückspielgesetz (wet op de kansspelen) die leiden tot belastingverplichtingen voor een bedrag dat overeenkomt met verscheidene malen de in dezelfde periode behaalde omzet.

Beroep ingesteld op 25 november 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO – Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS)

(Zaak T-810/19)

(2020/C 45/67)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc. (Reynoldsburg, Ohio, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: J. Dickerson, Solicitor)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Yiwu Dearbody Cosmetics Co.Ltd (Yiwu City, China)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniebeeldmerk BODYSECRETS – Uniemerk nr. 13 921 978

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 5 september 2019 in zaak R 2422/2018-5

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen;
- de nietigverklaring van de inschrijving van het Uniemerk nr. 13 921 978 toelaten;
- de merkhouder verwijzen in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 59, lid 1, onder a), in samenhang met artikel 7, lid 1, onder b), c) en d), van verordening 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 3 december 2019 – Totalizator Sportowy/EUIPO – Lottoland Holdings (LOTTOLAND)**(Zaak T-820/19)**

(2020/C 45/68)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Totalizator Sportowy sp. z o.o. (Warschau, Polen) (vertegenwoordiger: B. Matusiewicz-Kulig, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Lottoland Holdings Ltd (Ocean Village, Gibraltar)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniewoordmerk LOTTOLAND – Uniemark nr. 11 369 981

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 2 oktober 2019 in zaak R 97/2019-4

Conclusies

- de bestreden beslissing nietig verklaren voor zover daarbij de inschrijving van het Uniemark 11 369 981 LOTTOLAND gehandhaafd is voor alle diensten waarvoor het bestreden Uniemark is ingeschreven in klasse 42;
- de bestreden beslissing herzien door het Uniemark 11 369 981 LOTTOLAND in zijn geheel ongeldig verklaren, met inbegrip van de diensten waarvoor de bestreden beslissing ingeschreven is in klasse 42;

subsidiair,

- de zaak terugverwijzen naar het EUIPO;
- het EUIPO verwijzen in de kosten van de procedure.

Aangevoerd middel

- Schending van artikel 60, lid 1, onder a), in samenhang met artikel 8, lid 5, van de gedelegeerde verordening (EU) 2018/625 van 5 maart 2018 ter aanvulling van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad tot intrekking van gedelegeerde verordening (EU) 2017/1430.

Beroep ingesteld op 4 december 2019 – Tazzetti/Commissie**(Zaak T-825/19)**

(2020/C 45/69)

*Procestaal: Italiaans***Partijen**

Verzoekende partij: Tazzetti SpA (Volpiano, Italië) (vertegenwoordigers: M. Condinanzi, E. Ferrero en C. Vivani, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit (nota) van de Europese Commissie van 27 september 2019 ARES (2019) 6014426, gericht aan verzoekster, en besluit (nota) van de Europese Commissie van 27 september 2019 ARES (2019) 6024220, gericht aan verzoekster, besluit (nota) van de Europese Commissie van 30 september 2019 ARES (2019) 6048224 gericht aan Tazzetti SA, besluit (nota) ARES (2019) 6871575 gericht aan Tazzetti SpA, alsmede latere handelingen nietig te verklaren, en, indien nodig, nadat overeenkomstig artikel 277 VWEU is vastgesteld dat uitvoeringsverordening (EU) 2019/661 van de Commissie van 25 april 2019 betreffende het waarborgen van de vlotte werking van het elektronisch quotaregister voor het op de markt brengen van fluorkoolwaterstoffen (PB 2019, L 112, blz. 11), in het bijzonder artikel 7 ervan, onrechtmatig is, te verklaren dat die verordening niet-toepasselijk is en bijgevolg de besluiten ter uitvoering van die verordening niet te verklaren.
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij zeven middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van artikel 16, leden 1, 3 en 5, artikel 17 van verordening (EU) nr. 517/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 betreffende geïmporteerde broeikasgassen en tot intrekking van verordening (EG) nr. 842/2006 (PB 2014, L 150, blz. 195) en van bijlagen V en VI bij die verordening, schending van artikel 291 VWEU en van het begrip uitvoeringsmaatregel, misbruik van bevoegdheid, schending van artikel 296 VWEU en van de motiveringsplicht en schending van het evenredigheidsbeginsel.
 2. Tweede middel, ontleend aan schending van de artikelen 15 en 16 van verordening (EU) 517/2014 van 16 april 2014 bij artikel 7 van uitvoeringsverordening (EU) 2019/661 van de Commissie van 25 april 2019 betreffende het waarborgen van de vlotte werking van het elektronisch quotaregister voor het op de markt brengen van fluorkoolwaterstoffen (PB 2019, L 112, blz. 11), en bijgevolg, incidenteel, niet-toepasselijkheid van laatstgenoemde verordening.
- In dit verband wordt aangevoerd dat genoemd artikel 7 in strijd is met de artikelen 15 en 16 van verordening (EU) 517/2014, voor zover het toestaat dat de op basis van de eigen referentiewaarden berekende quota niet worden toegewezen aan de gevestigde exploitant die een dochteronderneming van de enige aangever is, dat wil zeggen dat deze quota uitsluitend worden toegewezen aan de enige aangever, die dezelfde uiteindelijke begunstigde heeft als de eerste gevestigde exploitant.

3. Derde middel: schending van de fundamentele beginselen van de rechtsorde van de Europese Unie inzake eigendom en recht van economisch initiatief, artikel 6 VEU, in samenhang met de artikelen 6, 16 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 1 van het aanvullend protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en artikel 11 VWEU. Er wordt ook aangevoerd dat er sprake is van misbruik van bevoegdheid.
 - In dat verband wordt aangevoerd dat de besluiten van de Commissie verzoeksters fundamentele rechten schenden doordat zij verzoeksters dochteronderneming op onredelijke wijze de quota voor fluorkoolwaterstoffen heeft ontzegd waarop zij op grond van haar referentiewaarden recht heeft. Voor het geval dat de regels van de uitvoeringsverordening de toewijzing van quota's aan nieuwkomers die voordien niet op de markt actief waren, zouden beperken/beletten, is de toepassing van deze regels door de Commissie op verzoeksters dochteronderneming (en dus op verzoekster zelf) gebrekkig wegens misbruik van bevoegdheid. De genoemde gebreken en redenen zijn ook van toepassing in het geval de aan de dochtermaatschappij van verzoekster toekomende quota moeten worden geacht aan verzoekster als enige aangever te zijn toegewezen.
4. Vierde middel, ontleend aan schending van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht ten aanzien van dat beginsel.
 - In dit verband wordt aangevoerd dat de toepassing van artikel 7 van uitvoeringsverordening 2019/661 veel verder gaat dan wat vereist en noodzakelijk is om de doelstellingen van de regels die gericht zijn op een beter en efficiënter gebruik van het elektronische register te verwezenlijken. De aangevoerde gebreken en redenen zijn ook van toepassing op het geval waarin de aan de dochtermaatschappij van verzoekster toekomende quota moeten worden geacht aan verzoekster als enige aangever te zijn toegewezen. In dat geval lijkt het feit dat de besluiten ingrijpen op de bedrijfsorganisatie van de groep waarvoor verzoekster verantwoordelijk is, met budgettaire, fiscale en economische gevolgen, op geen enkele wijze gerechtvaardigd en redelijk in het licht van de door de regels nagestreefde doelstellingen.
5. Vijfde middel, ontleend aan schending van de artikelen 49 e.v. en de artikelen 63 e.v. VWEU.
 - Dienaangaande wordt aangevoerd dat de schade die aan verzoeksters activiteit is toegebracht doordat de quota aan haar dochteronderneming zijn ontzegd, ook al waren deze aan verzoekster zelf toegewezen, leidt tot een schending van de fundamentele vrijheden van de interne markt, zoals de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van kapitaal, aangezien verzoekster een vennootschap naar Italiaans recht is die gebruik heeft gemaakt van het door het recht van de Europese Unie gewaarborgde recht van vestiging en het vrije verkeer van kapitaal om een vennootschap naar Spaans recht over te nemen om een deel van haar bedrijfsactiviteit op de Spaanse markt uit te oefenen.
6. Zesde middel, ontleend aan schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het verbod van terugwerkende kracht van regels die individuele rechten verlenen.
 - In dit verband wordt betoogd dat verzoekster het recht heeft om haar eigen ondernemingsactiviteiten en die van de groep van ondernemingen waarover zij zeggenschap heeft, te organiseren op basis van de redelijke rentabiliteitsprognoses die voortvloeien uit de quota waaraan zij zich kunnen verwachten op basis van de referentiewaarden (ook) wat betreft haar Spaanse dochteronderneming. Het besluit om Tazzetti SA geen quota toe te wijzen is in strijd met deze beginselen en met de in artikel 296 VWEU neergelegde motiveringsplicht, aangezien de keuze van de Commissie niet is toegelicht en er geen mogelijkheid is om de belangen af te wegen. De inbreuk doet zich ook voor wanneer de quota van haar Spaanse dochteronderneming aan verzoekster als enige aangever worden toegewezen.
7. Zevende middel, ontleend aan schending van het gelijkheidsbeginsel.
 - In dit verband wordt aangevoerd dat de bestreden besluiten ertoe leiden dat aan Tazzetti SA een situatie wordt toegeschreven die niet verschilt van de situatie die is voorbehouden aan nieuwkomers op de markt, terwijl de dochteronderneming Tazzetti SA, net als verzoekster, een gevestigde onderneming is, die reeds lang op de markt aanwezig was.

Beroep ingesteld op 4 december 2019 – Tazzetti/Commissie**(Zaak T-826/19)**

(2020/C 45/70)

*Procestaal: Italiaans***Partijen**

Verzoekende partij: Tazzetti SA (Madrid, Spanje) (vertegenwoordigers: M. Condinanzi, E. Ferrero en C. Vivani, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- de bestreden besluiten nietig te verklaren, na te hebben vastgesteld dat zij onrechtmatig zijn en, in voorkomend geval, na uitvoeringsverordening (EU) 2019/661, in het bijzonder artikel 7 ervan, niet-toepasselijk te hebben verklaard;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep strekt tot nietigverklaring van besluit (nota) van de Europese Commissie van 30 september 2019 ARES (2019) 6048224 gericht aan verzoekster, besluit (nota) van de Europese Commissie van 27 september 2019 ARES (2019) 6014426, gericht aan Tazzetti S.p.A., besluit (nota) van de Europese Commissie van 27 september 2019 ARES (2019) 6024220, gericht aan Tazzetti S.p.A., alsmede latere handelingen, en, indien nodig, nadat overeenkomstig artikel 277 VWEU is vastgesteld dat uitvoeringsverordening (EU) 2019/661 van de Commissie van 25 april 2019 betreffende het waarborgen van de vlotte werking van het elektronisch quotaregister voor het op de markt brengen van fluorkoolwaterstoffen (PB 2019, L 112, blz. 11), in het bijzonder artikel 7 ervan, onrechtmatig is, tot de niet-toepasselijkverklaring van die verordening en bijgevolg de nietigverklaring van de besluiten ter uitvoering van die verordening.

De middelen en voornaamste elementen zijn dezelfde als die welke zijn aangevoerd in zaak T-825/19, Tazzetti/Commissie.

Beroep ingesteld op 6 december 2019 – Grammer/EUIPO (Weergave van een geometrische figuur)**(Zaak T-833/19)**

(2020/C 45/71)

*Procestaal: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Grammer AG (Amberg, Duitsland) (vertegenwoordigers: J. Bühling en D. Graetsch, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: aanvraag voor Uniebeeldmerk (Weergave van een geometrische figuur) – inschrijvingsaanvraag nr. 15 389 621

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 19 september 2019 in zaak R 1478/2019-2

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten, met inbegrip van de kosten van de procedure voor de kamer van beroep.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 5 december 2019 – e*Message Wireless Information Services/EUIPO – Apple (e*message)**(Zaak T-834/19)**

(2020/C 45/72)

*Taal van het verzoekschrift: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: e*Message Wireless Information Services GmbH (Berlijn, Duitsland) (vertegenwoordiger: A. Hotz, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Apple Inc. (Cupertino, Californië, Verenigde Staten)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniebeeldmerk e*message in de kleuren geeloranje en zwart – Uniemerkt nr. 1 548 619

Procedure voor het EUIPO: procedure tot vervallenverklaring

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 10 september 2019 in zaak R 2454/2018-5

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- vernietiging van de beslissing van de nietigheidsafdeling van het EUIPO nr. 13 800 C van 25 oktober 2018;
- afwijzing van de vordering tot nietigverklaring van het Uniemerkt nr. 1 548 619 van 22 september 2016;
- verwijzing van het EUIPO en, in het geval van haar interventie, interveniënte in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 59, lid 1, onder a), juncto artikel 7 van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad en van artikel 2, eerste zin, VEU juncto artikel 1, lid 2, VWEU (beginsel van de rechtsstaat en voorbehoud van rechtsregel);
- schending van artikel 59, lid 1, onder a), juncto artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad wegens onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van de huidige uitleggingsen van artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad op het tijdstip van de aanvraag van het litigieuze Uniemerk en wegens het ontbreken van vaststellingen over de uitlegging van artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EG) 207/2009 van de Raad op het tijdstip van de aanvraag;
- schending van artikel 59, lid 1, onder a), juncto artikel 7, lid 1, onder c), en van artikel 64, lid 5, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad wegens het ontbreken van feitelijke bevindingen inzake de verkeersopvatting op het tijdstip van de aanvraag en geringere eisen die aan het bewijs en de vaststelling van een absolute weigeringsgrond op het tijdstip van de aanvraag bij ver in het verleden liggende inschrijvingsprocedures werden gesteld;
- schending van artikel 59, lid 1, onder a), juncto artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad wegens onjuiste beoordeling van de beeldelementen van het litigieuze Uniemerk en het ontbreken van feitelijke vaststellingen op het tijdstip van de aanvraag;
- schending van artikel 59, lid 1, onder a), juncto artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad wegens onjuiste beoordeling van het onderscheidend vermogen en het ontbreken van feitelijke vaststellingen op het tijdstip van de aanvraag;
- schending van artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 1 van Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM juncto artikel 6, leden 1 tot en met 3, VEU en artikel 2, lid 1, VWEU alsook van het algemene rechtsbeginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen en de rechtszekerheid (artikel 2, eerste zin, VEU) wegens onjuiste herroeping van een voor de betrokkene gunstige wettige administratieve handeling;
- schending van artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 1 van het Aanvullende Protocol nr. 1 bij het EVRM juncto artikel 6, leden 1 tot en met 3, VEU en artikel 2, lid 1, VWEU alsook van het algemene rechtsbeginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen en de rechtszekerheid (artikel 2, eerste zin, VEU) wegens onjuiste intrekking van een voor de betrokkene gunstige wettige administratieve handeling.

Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Première Vision/EUIPO - Vente-Privée.com (PV)**(Zaak T-836/19)**

(2020/C 45/73)

*Taal van het verzoekschrift: Frans***Partijen***Verzoekende partij:* Première Vision (Lyon, Frankrijk) (vertegenwoordiger: C. Champagner Katz, advocaat)*Verwerende partij:* Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)*Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep:* Vente-Privée.com SA (Parijs, Frankrijk)**Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO***Aanvrager van het betrokken merk:* verzoekende partij voor het Gerecht*Betrokken merk:* aanvraag voor Uniebeeldmerk PV – inschrijvingsaanvraag nr. 1 3 999 578*Procedure voor het EUIPO:* oppositieprocedure*Bestreden beslissing:* beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 3 oktober 2019 in zaak R 2125/2018-1

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

Schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)

(Zaak T-838/19)

(2020/C 45/74)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Koopman International BV (Amsterdam, Nederland) (vertegenwoordiger: B. van Werven, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partijen in de procedure voor de kamer van beroep: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Verenigde Staten) en Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: Tinnus Enterprises

Betrokken model: Uniemodel nr. 1 431 829-0006

Bestreden beslissing: tussenbeslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 18 september 2019 in zaak R 1005/2018-3

Conclusies

- de bestreden beslissing om de beroepsprocedure voor de kamer van beroep te schorsen nietig verklaren en beslissen dat deze procedure voor de kamer van beroep wordt voortgezet;
- de onderhavige zaak voor het Gerecht voegen met zaken R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1010/2018-3 en R 1009/2018-3 voor het Gerecht, die door Koopman International gelijktijdig met het onderhavige beroep zijn ingesteld;
- Tinnus Enterprises verwijzen in de kosten en vergoedingen van Koopman International.

Aangevoerde middelen

- de kamer van beroep heeft het criterium „rechtszekerheid” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „proceseconomie” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „behoorlijk bestuur” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft de belangen van alle partijen niet juist afgewogen.
-

Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises en Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)

(Zaak T-839/19)

(2020/C 45/75)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Koopman International BV (Amsterdam, Nederland) (vertegenwoordiger: B. van Werven, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partijen in de procedure voor de kamer van beroep: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Verenigde Staten) en Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: Tinnus Enterprises

Betrokken model: Uniemodel nr. 1431 829-0002

Bestreden beslissing: tussenbeslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 18 september 2019 in zaak R 1006/2018-3

Conclusies

- de bestreden beslissing om de beroepsprocedure voor de kamer van beroep te schorsen nietig verklaren en beslissen dat deze procedure voor de kamer van beroep wordt voortgezet;
- de onderhavige zaak voor het Gerecht voegen met zaken R 1008/2018-3, R 1005/2018-3, R 1010/2018-3 en R 1009/2018-3 voor het Gerecht die door Koopman International gelijktijdig met het onderhavige beroep zijn ingesteld;
- Tinnus Enterprises verwijzen in de kosten en vergoedingen van Koopman International.

Aangevoerde middelen

- de kamer van beroep heeft het criterium „rechtszekerheid” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „proceseconomie” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „behoorlijk bestuur” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft de belangen van alle partijen niet juist afgewogen.
-

Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)

(Zaak T-840/19)

(2020/C 45/76)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Koopman International BV (Amsterdam, Nederland) (vertegenwoordiger: B. van Werven, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partijen in de procedure voor de kamer van beroep: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Verenigde Staten) en Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: Tinnus Enterprises

Betrokken model: Uniemodel nr. 1431 829-0005

Bestreden beslissing: tussenbeslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 18 september 2019 in zaak R 1008/2018-3

Conclusies

- de bestreden beslissing om de beroepsprocedure voor de kamer van beroep te schorsen nietig verklaren en beslissen dat deze procedure voor de kamer van beroep wordt voortgezet;
- de onderhavige zaak voor het Gerecht voegen met zaken R 1006/2018-3, R 1005/2018-3, R 1010/2018-3 en R 1009/2018-3 voor het Gerecht, die door Koopman International gelijktijdig met het onderhavige beroep zijn ingesteld;
- Tinnus Enterprises verwijzen in de kosten en vergoedingen van Koopman International.

Aangevoerde middelen

- de kamer van beroep heeft het criterium „rechtszekerheid” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „proceseconomie” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „behoorlijk bestuur” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft de belangen van alle partijen niet juist afgewogen.
-

Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Materiaal voor vloeistofverdeling)

(Zaak T-841/19)

(2020/C 45/77)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Koopman International BV (Amsterdam, Nederland) (vertegenwoordiger: B. van Werven, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partijen in de procedure voor de kamer van beroep: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Verenigde Staten) en Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: Tinnus Enterprises

Betrokken model: Uniemodel nr. 1431 829-0008

Bestreden beslissing: tussenbeslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 18 september 2019 in zaak R 1009/2018-3

Conclusies

- de bestreden beslissing om de beroepsprocedure voor de kamer van beroep te schorsen nietig verklaren en beslissen dat deze procedure voor de kamer van beroep wordt voortgezet;
- de onderhavige zaak voor het Gerecht voegen met zaken R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1005/2018-3 en R 1010/2018-3 voor het Gerecht, die door Koopman International gelijktijdig met het onderhavige beroep zijn ingesteld;
- Tinnus Enterprises verwijzen in de kosten en vergoedingen van Koopman International.

Aangevoerde middelen

- de kamer van beroep heeft het criterium „rechtszekerheid” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „proceseconomie” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft het criterium „behoorlijk bestuur” niet juist beoordeeld en toegepast;
 - de kamer van beroep heeft de belangen van alle partijen niet juist afgewogen.
-

**Beroep ingesteld op 10 december 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products
(Materiaal voor vloeistofverdeling)****(Zaak T-842/19)**

(2020/C 45/78)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Koopman International BV (Amsterdam, Nederland) (vertegenwoordiger: B. van Werven, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partijen in de procedure voor de kamer van beroep: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Verenigde Staten) en Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: Tinnus Enterprises

Betrokken model: Uniemodel nr. 1431 829-0007

Bestreden beslissing: tussen beslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 18 september 2019 in zaak R 1010/2018-3

Conclusies

- de bestreden beslissing om de beroepsprocedure voor de kamer van beroep te schorsen nietig verklaren en beslissen dat deze procedure voor de kamer van beroep wordt voortgezet;
- de onderhavige zaak voor het Gerecht voegen met zaken R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1005/2018-3 en R 1009/2018-3 voor het Gerecht, die door Koopman International gelijktijdig met het onderhavige beroep zijn ingesteld;
- Tinnus Enterprises verwijzen in de kosten en vergoedingen van Koopman International.

Aangevoerde middelen

- de kamer van beroep heeft het criterium „rechtszekerheid” niet juist beoordeeld en toegepast;
- de kamer van beroep heeft het criterium „proceseconomie” niet juist beoordeeld en toegepast;
- de kamer van beroep heeft het criterium „behoorlijk bestuur” niet juist beoordeeld en toegepast;
- de kamer van beroep heeft de belangen van alle partijen niet juist afgewogen.

Beroep ingesteld op 12 december 2019 – Correia/EESC**(Zaak T-843/19)**

(2020/C 45/79)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Paula Correia (Sint-Stevens-Woluwe, België) (vertegenwoordigers: L. Levi en M. Vandenbussche, advocaten)

Verwerende partij: Europees Economisch en Sociaal Comité

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
dientengevolge:
- het besluit van onbekende datum om haar in 2019 niet te bevorderen of te herindelen, waarvan verzoekster op 12 april 2019 kennis heeft gekregen, nietig te verklaren;
- vergoeding van de immateriële schade te gelasten, welke ex aequo et bono op 2 000 EUR wordt geraamd;
- de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan niet-eerbiediging van de procedurele waarborgen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van het beginsel van non-discriminatie. Betoogd wordt dat de wijze waarop het Europees Economisch en Sociaal Comité zijn besluiten neemt om tijdelijke functionarissen van de secretariaten van de groepen en, meer bepaald, van het secretariaat van groep I te bevorderen en te herindelen, inbreuk maakt op de procedurele waarborgen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten. Dit geldt met name voor het besluit om verzoekster voor 2019 en andere jaren niet te bevorderen of te herindelen. Dat besluit is om te beginnen in het geheel niet gemotiveerd. Voorts wordt in geen enkele tekst, algemeen besluit of mededeling aan verzoekster dan wel, meer in het algemeen, aan tijdelijke functionarissen van de groepen of van groep I aangegeven welke criteria zijn vastgesteld en worden toegepast om te bepalen welke tijdelijke functionarissen worden bevorderd of heringedeeld. Het ontbreken van criteria, van waarborgen voor een gelijke behandeling, van informatie en motivering is des te meer in strijd met de vereisten van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, daar bepaalde functionarissen van de secretariaten en meer bepaald van het secretariaat van groep I zeer snel carrière hebben gemaakt en anderen, evenals verzoekster, zeer langzaam.

2. Tweede middel, ontleend aan schending van het beginsel van rechtszekerheid. Het Europees Economisch en Sociaal Comité beschikt weliswaar over een beoordelingsbevoegdheid om de criteria en de toepassingswijzen van artikel 10 RAP vast te stellen, doch die criteria en toepassingswijzen moeten de door het Unierecht vereiste mate van voorzienbaarheid garanderen en met name het beginsel van rechtszekerheid eerbiedigen. Dit is niet het geval wanneer er geen criteria bestaan op grond waarvan tijdelijke functionarissen kunnen weten hoe en onder welke voorwaarden een bevordering of herindeling zal plaatsvinden door de sluiting van een aanhangsel bij de aanstellingsovereenkomst.
3. Derde middel, ontleend aan een kennelijk onjuiste beoordeling. Volgens verzoekster leidt het onderzoek van haar beoordelingsrapporten sinds haar laatste bevordering in 2016 tot de conclusie dat het besluit om haar in 2019 niet te bevorderen op een kennelijk onjuiste beoordeling berust.
4. Vierde middel, ontleend aan niet-nakoming van de zorgplicht. Betoogd wordt dat het TAOBG bij zijn besluit om bepaalde functionarissen te bevorderen of te herindelen, geen rekening heeft gehouden met verzoeksters belangen.

Beroep ingesteld op 12 december 2019 – Apologistics/EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de)

(Zaak T-844/19)

(2020/C 45/80)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Apologistics GmbH (Markkleeberg, Duitsland) (vertegenwoordiger: H. Hug, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Franz Michael Peikert (Offenbach, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: aanvraag voor Uniebeeldmerk discount-apotheke.de in de kleuren lichtgroen, donkergroen en wit – inschrijvingsaanvraag nr. 14 678 007

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 10 oktober 2019 in zaak R 2309/2018-5

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing en de beslissing van de oppositieafdeling van 5 oktober 2018;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

— schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 13 december 2019 – X-cen-tek/EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX)

(Zaak T-847/19)

(2020/C 45/81)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: X-cen-tek GmbH & Co. KG (Wardenburg, Duitsland) (vertegenwoordiger: H. Hillers, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Altenloh, Brinck & Co. GmbH & Co. KG (Ennepetal, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniewoordmerk PAX – inschrijvingsaanvraag nr. 16 487 803

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 27 september 2019 in zaak R 2324/2018-2

Conclusies

— vernietiging van de bestreden beslissing;

— verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

— schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 18 december 2019 – easyCosmetic Swiss/EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic)

(Zaak T-858/19)

(2020/C 45/82)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: easyCosmetic Swiss GmbH (Baar, Zwitserland) (vertegenwoordigers: D. Terheggen en S. E. Sullivan, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations GmbH (Bad Nauheim, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniewoordmerk easycosmetic - Uniemerk nr. 13 801 675

Procedure voor het EUIPO: procedure tot vervallenverklaring

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 4 oktober 2019 in zaak R 973/2019-2

Conclusies

— vernietiging van de bestreden beslissing;

— verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

schending van artikel 59, lid 1, onder a), juncto artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)

ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL